

REALITATEA

ilustrată



BCU Cluj / Central University Library Cluj

SPORT DE VARĂ. (După partida de tennis)

(Foto „M. G. M.”)

M ANDRIA d-lui Cyrus P. Paull era fără îndoială fiica sa Joan, acum d-na Mitchledene. Ea era o blondă sveltă și în două săptămâni numai de la căsătorie, vila ei din Cannes, devenise unul din cele dintâi saloane de pe Coasta de Azur.

Drept dar de nuntă, tatăl ei îi dăduse un colier de perle, care valora o avere. Perlele erau de o frumusețe extraordinară și se vedeau minunat de bine pe gâtul ei alb. Carleton Fenwick zicea că erau aproape prea frumoase, pentru a fi adevărate.

La dreptul vorbind nimeni nu putea spune cine era acest Carleton Fenwick. Dar la Riviera, aceasta nu prea are importanță, câtă vreme poți fi, ca exterior, cași ceilalți. Și asta o putea Carleton Fenwick, fără doar și poate. Hainele lui erau totdeauna croite după ultima modă și arunca banii în dreapta și în stânga.

El locuia în același hotel c'un prieten al Lordului Mitchledene, soțul lui Joan. Acesta din urmă, părea să țină la el, căci o îndemnase pe soția sa, să-l invite la unul din dineurile ei.

Tatăl, d. Paull, nu putea însă să-l sufere pe zisul tânăr și-și eșia din sărite oridecâteori auzia vorbind de această invitație. Nu că era închis, dar înainte de toate, tre-

bue să știi pe cine introduci în casă, gândia el. Fiica lui era de aceeași părere, dar fără a se gândi prea mult, a satisfăcut dorința soțului ei, invitând pe tânăr.

Peste douăzeci de musafiri fuseseră poftiți la dineu. Se vorbi întâi despre opera lui Mathew nuvelistul, care era și el prezent și la urmă se discută bineînțeles despre coner. Mica actriță Mary Marjobanks aduse chestia pe tapet:

„Aș da mult” zise ea în felul nostim care-i era propriu „ca să le țin în mână. Trebuie să fie o senzație rară să ții, uite așa, douăzeci și cinci de mii de lire sterline în palmă”.

Mama d-nei Mitchledene zâmbi frumoasei sale fiice. Aceasta din urmă ghici ce înseamnă acest zâmbet. — „Zău?” zise ea, desfăcând încheietura colierului de perle și înmânându-l lui Mary Marjobanks, Mica actriță cântări c'un gest comic perlele în mână și zise:

— „Douăzeci și cinci de mii de lire!! E într'adevăr o salbă minunată!” Această salbă trecu apoi din mână în mână, până ajunse în mâinile d-lui Paull, care o înapoie fiicei sale.

De oarece camera în care se găsisau musafirii, nu era prea mare, îi trebui un oarecare timp d-lui Paull, până să poată vorbi între patru ochi cu fiica-sa.

„Joan, zise el în șoaptă și pe un ton pe care ea îl cunoștea bine, de îndată ce lumina se va stinge voiți fi lângă tine. Ia atunci salba de perle și vâra-mi-o în mână. Imediat după aceea să scoți un țipăt:

„Perlele mele!”

Cași cum cineva ți le-ar fi smuls în întunericul subit.”

Ea se uită la tatăl ei. El întâlni privirea ei și timp de vre-o douăzeci de secunde tatăl și fiica se uitară unul în ochii celuilalt. Apoi ea îi făcu semn că da.

Pe la ora zece lumina se stinse pe neașteptate. Ea simți pe umăr mână tatălui său și atunci îi înmână salba. O secundă după aceea, cineva aprinse un chibrit, care se stinse numai decât.

„Perlele mele!” țipă d-na Mitchledene pe un ton care exprima în același timp groază și teamă. Lumina se aprinse imediat.

„Perlele mele!” țipă ea din nou, căutând cu privirea pe covor.

„Cineva mi le-a smuls. Am simțit o mână.” O tăcere absolută urmă.

— „Trebuie să se fi desfăcut salba” zise tatăl ei, pe un ton mai rece ca de obicei. „Nu e nimeni aci, care să le fi putut lua”.

— „Nu!” zise ea „nu! Am simțit o mână și o smulgere”.

— „Dar asta-i absurd”, zise Lordul Mitchledene soției sale, cu vocea tremurândă, deși calm în aparență. Toată asistența deveni nervoasă.

— „Joan, ești sigură că...?”

D-na Mitchledene privi pe soțul ei și făcu semn că da.

— „Douăzeci și cinci de mii de lire sterline!” exclamă Mary Marjobanks în șoaptă.

— „Cineva în această cameră”, zise d-l Paull „trebuie să aibe perlele fiicei mele. El nu trebuie să părăsească locul”.

— „Bine, dragul meu!” protestă Lordul Mitchledene.

— „Chiar d-ta poți fi acela”, zise d-l Paull.

— „Sau însuși d-ta” răspunse ginerele, care nu se lăsa ușor călcat pe bățături.

— „Oare nu-i posibil ca să-ți fi alunecat în corsaj, scumpo?” întrebă mama d-nei Mitchledene.

— „Cu toate acestea trebuie să fie în această cameră”, zise Lordul. „Sau... continuă el, „cineva trebuie să fi intrat prin fereastra deschisă și să fi fugit în momentul când s'a stins lumina”.

— „Această stingere a luminei poate să fi fost un truc” zise atunci Carleton Fenwick.

— „Atunci ar fi trebuit să vedem pe cineva intrând!” zise d-l Paull aspru. „Lumina lunei l-ar fi trădat. A văzut cineva intrând vre-o persoană? Eu n'am văzut pe nimeni. E clar ca lumina zilei, că perlele au fost luate de unul din noi. E deci limpede că ele trebuiesc să mai fie aci”.

D-na Mitchledene pivi pe tatăl ei cu ochii deschși.

— „O chestie grozav de neplăcută” zise nuvelistul „dar e necesar să ni se caute prin buzunare. Căci d-na Mitchledene nu poate să treacă peste pierderea colierului, fără ca să se facă o percheziție serioasă. Eu propun să se telefoneze poliției”.

— „Ascultați...” începu Lordul Mitchledene, dar nu putu să spuie mai mult.

— „Ei bine?” întrebă d-l Paull, Lordul se simți grozav de rău dispus și isbucni:

— „Ce dracu! Doară nu putea chema poliția încoace. Asta e o grozăvie!”

— „N'are nimeni o altă idee?” Mitchledene ezită.

— „Da” zise el, „Propun să stingem din nou lumina și ca persoana care are perlele, să le arunce în mijlocul camerei. Ne vom aștepta cu toții dealungul pereților, și fața la tavan, așa ca nimeni să nu se poată vedea în afară de cel ce are salbă. Știe ceva. Căci mi-e scârbă să chem poliția, dacă e posibil s'o scoată la capăt fără dansa”.

— „Și dacă perlele se vor găsi?” întrebă Mathew. „Fiecare din noi va fi bănuț. Aceasta e nesuportat. După părerea mea, poliția trebuie să se ocupe de această cere”.

— „Nu cred” zise d-l Paull. „Principalul este tocmai să evităm publicitatea, căci noi nu trăim cu toții din publicitate, ca scriitorii d-le Mathew. Eu sunt pentru ideea ginerelei mele”.

— „E o deosebire între publicitate și publicitate” observă scriitorul pe un ton amar.

— „Orice e mai bine decât poliția aci” zise Lordul Mitchledene.

— „O să încercăm metoda” răspunse d-l Paull. „Dar să începem mai întâiu totul.” El închise fereastra și lăsă grelele perdele jos, apoi încuiă ușa. „Voiu numi până la zece, zise el, după ce nu fi stins lumina. Voiți să vă ocupați fie-care locul?”

Timp de câte-va minute o tăcere stranie domni în cameră.

— „Voiu stinge lumina” zise d-l Paull. „Dacă perlele nu vor fi găsite după ce lumina va fi stinsă din nou, vom chema poliția. Acum

Lumina se stinse și camera învăluită din cauza perdelelor trase, într'un întuneric profund.

„Unu-doi-trei” numără vocea d-lui Paull, „patru-cinci-șase-șapte-șapte-șapte”.

Se auzi un zgomot. El făcu un pas pe pedea lumină. În mijlocul covorului se afla prețioasa salbă de perle. Carleton Fenwick se restabilă cel dintâi când ceilalți se uitau încă uimiți și ridicând salba în jos, se adresă gazdei:

— „Perlele dv. doamna Mitchledene?”

— „Mulțumesc” zise ea și-și făcu salba de gât.

— „Noroc că salba e încă intactă” adaugă d-l Fenwick. Dar seara era terminată și nu se mai vorbi decât atât cât era strict necesar. Cei mai mulți musafiri, erau departe plecați. Carleton Fenwick părea să nu se grăbește; el nu se grăbi nicidecum.

— „Bună seara, d-na Mitchledene” zise el înfine, gata de plecare „Mulțumesc pentru plăcuta seară”.

D-na Mitchledene, era mai mult sau mai puțin neliniștită. Li părea imposibil să nu stabilească o legătură între el și cele întâmplate. Tatăl ei nu făcea așa ceva fără motiv. „Bună seara” zise ea c'un zâmbet rău. „Sper că d-ta n'ai luat perlele”.

— „Vă asigur că eu n'am luat nicăieri” răspunse el. „Vă stau așa de minunat de bine, că numai gândul de a le lua ar fi un păcat”.

— „Dar sunt atât de puțini prieteni noi fără păcat”, zise ea.

— „Așa de puțini”, repetă el pe un ecou.

El se înclină și se îndreptă spre ușă, unde-l aștepta d-l Paull.

— „Bună seara, d-l Paull” zise Carleton Fenwick surâzând.

(Continuare în pag. 10)



Delicios de înprospător

KOLYNOS înprospătează în mod delicios. Spumă abundentă, deasă și întăriitoare, disolvă peliculele, debarasează dinții de resturile alimentelor în fermentațiune, înlăturându-le.

KOLYNOS distruge germenii periculoși ai cariei. Nici-o pastă de dinți nu este atât de înprospătătoare. E suficient a se întrebuișa numai un centimetru pe perișca uscată.

PASTA DE DINȚI
KOLYNOS

Mai multe decorațiuni și recompense de primul ordin obținute

Citiți „Adeverul Literar”

IUBIREA

văzută de
Joan Crawford

MORUL este o forță a Naturii, una din acele forțe care nu pot fi definite. Pentru că modul de exercitare al acestei forțe, diferă dela un individ la altul; nu există o limită, nici legi carei reguli determinate.

După cum nu există pe pământ doi oameni cari să semene exact, astfel nu se întâlnesc două iubiri identice.

Din timpurile cele mai vechi, înțelepții și filozofii au încercat să concentreze spiritul, în căutarea câtorva cuvinte potrivite, care să exprime o definiție cât mai apropiată de adevăr. Sforțările s'au pierdut zadarnice sau — în cazuri numeroase — rezultatele sunt inexacte.

Sar putea spune că amorul este așa cum și-l face omul și să-l construiască cu materialul ce i-se oferă. Iată de ce unele iubiri sunt puternice, pătimașe; altele, slabe; unele, de lungă durată, altele de timp limitat... Totul depinde de materialul pe care fiecare dintre noi i-l oferă și nimeni nu poate acorda mai mult decât are.

Sunt atâtea feluri de iubiri, câte firi sunt pe pământ. Și dacă am vrea să definim în ansamblu ei, această senzație magică, cel mai indicat ar fi să spunem că amorul este un parfum tulburător, compus din miliarde de esențe, variabile la om la om; amorul este însăși esența vieții universale, e forța creatoare și generoasă, care învinge și stăpânește lumea...

Sunt și cei cari se bucură de capacitatea de a înțelege și aprecia ceace se numește iubire adevărată. Cea mai mare parte din lume, trăiește însă o viață, satisfăcută de senzații efemere de puțică importanță și inconștientă de farmecul iubirii lemeinice.

Iubirea — sau amorul, cum vreți să-i spunem — este singura forță capabilă, să treacă peste bariera dintre ideal și practic. Amorul se naște din idealism și idealizează toate elementele materiale, pe care le atingem.

Dacă senzația care se înfiripa ieri pe un simplu bărbat, a fost spulberată azi, de cauze materiale, cu siguranță că nu poate fi vorba de o dragoste adevărată. Căci veritabila scântee a amorului se mărește, se fortifică și se perfecționează, numai în contact cu realitățile

vieții. Va atinge culmea evoluției, numai atunci când se va hrăni din pâinea vieții, nu din prăjiturile visului.

Amorul este un element tot atât de vital și un factor tot atât de important în secolul nostru, al vitezei, cum s'a dovedit în epocile liniștite și romantice ale trecutului. Fără el, bărbatul, ca și femeea, nu pot atinge niciodată deplina fericire a vieții.

Cineva a spus odată, că iubirea este însăși viața pentru bărbat și că viața pentru o femeie, este amorul. A fost poate un adevăr, pe vremuri; astăzi însă, s'a schimbat. Cu fiecare nouă generație, femeea găsește un câmp de activitate tot mai larg, deci cât mai dese posibilități, de a-și plasa energia și inteligența.

Cu toate acestea, noul orizont al femeii nu diminuează câtuș de puțin importanța amorului în ochii și în simțimintele sale. Dar, pe când altădată, în lipsă de ocupație, era o pasiune, un viciu poate, astăzi e balsamul înviorător, recreativ, stimulent al vieții.

Pentru amor, femeile se vor sacrifică totdeauna și vor fi convinse de gestul lor. Un bărbat poate iubi tot atât de sincer și de profund, totuș amorul lui va fi mai puțin complicat. Un proverb bătrânesc spune, că o femeie va pierde lumea întreagă, ca să-și salveze dragostea, pe când un bărbat va cuceri-o, ca s'ajungă la inima iubitei.

(Contin. pag. 6-a)

Joan Crawford și soțul ei, Douglas Fairbanks junior, într-o scenă de dragoste.



213 13

OMUL MECANIC VORBEȘTE

Interview cu Mister Robott

de Egon Michael Salzer

OMUL mecanic, care și-a serbat de curând a doua aniversare, pornește zilele aceste într'un turneu prin Europa, care-l va duce prin Colonia și Hamburg, la Berlin estul Germaniei, Austria, Ceho-slovacia, Ungaria, România și în sfârșit Elveția. Trimisul nostru special, a avut prilejul să întâlnească pe omul mecanic, în laboratorul constructorului său din Londra și să-i ia un interview.

Căpitanul Richards, constructorul omului mecanic un om extrem de gentil și gentleman din creștet până în tălpi, îi vorbește foarte amuzant despre lucruri tehnice și cu expresii atât de populare, încât îl poate înțelege oricine. Prin împrejurimile Londrei, se află laboratorul unde-a făcut cea mai absurdă și totuși cea mai curioasă descoperire a epocii.

Dânsul apasă pe un buton, așezat la marginea mesei de experiențe, o portieră se desface, se aude un șgomot monoton metalic, și după o secundă, apare Mr. Robott. Chiar și cel mai curajos vizitator, are un fior de groază, când vede acest automat apropiindu-se, aplecat ca pentru salut, mâna dreaptă puțin ridicată, ca și când ar aștepta să-i fie strânsă.

După obișnuitul „shake-hands“, se aude spre uimirea vizitatorului vocea sonoră a omului de fier. Vorbește bine englezește, însă după cum am aflat mai târziu, are și cunoștințe de limba germană.

— „Bună dimineața d-le redactor, am auzit că vrei să stai de vorbă cu mine. Îți stau la dispoziție. Vrei să afli ceva din viața mea?”

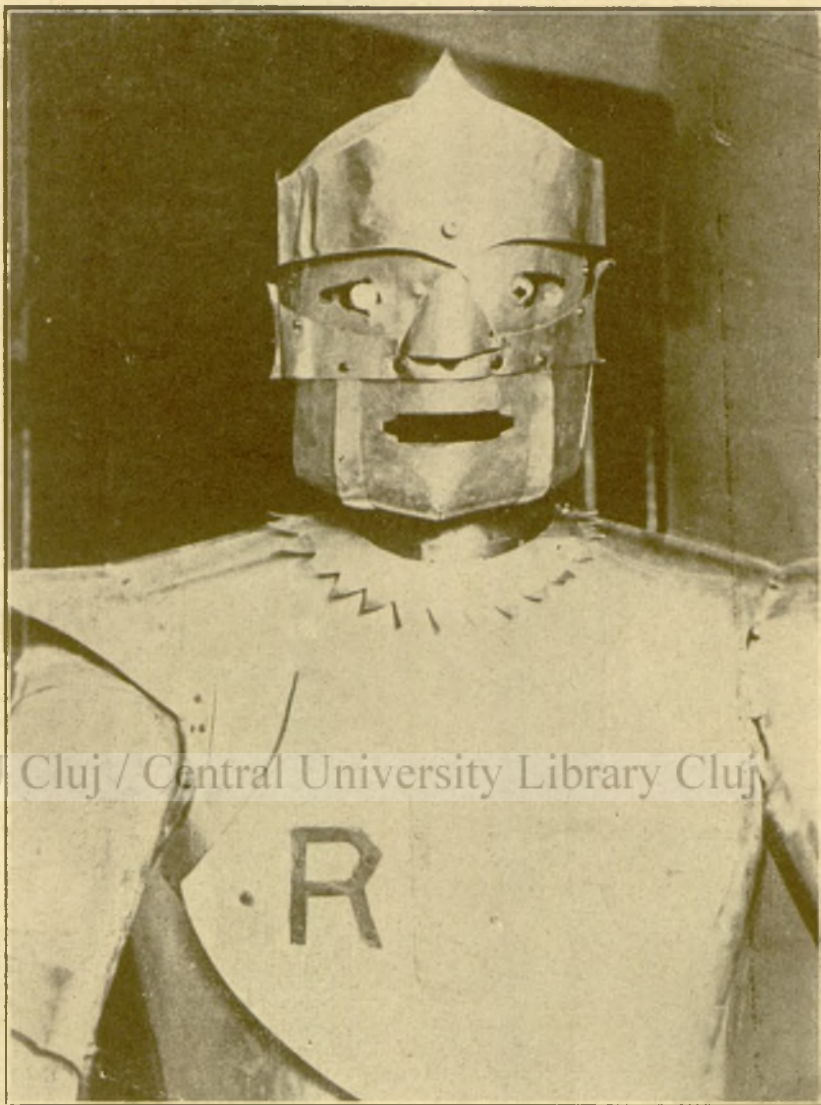
Te-ai aștepta la orice în această casă de strigoi, la această interpellare însă nu. Deaceia cred că nimeni nu va lua în nume de rău când voi spune că redactorul nostru s'a cam îngălbenit, au început să-i tremure genunchii și s'a dat câțiva pași înapoi, în momentul când Mr. Robott l-a apostrofat atât de politicos. Se pare că omul mecanic își dă seama de emoția interlocutorului său și începe să vorbească cu un ton mai dulce, invitându-l să ia loc pe fotoliu de piele. Mr. Robott se așează la dreapta lui și vorbește despre recenta lui aniversare:

— „Cei mai de seamă oameni au fost la mine în vizită. Nu primesc decât oameni de soi. Vă rog să înțelegeți aceasta ca un compliment”.

După ce ne-am întreținut astfel un sfert de oră, în care timp am discutat despre planurile de căsă-

torie ale lui Mr. Robott, despre viitoarea sa călătorie prin Germania și România, am început să mă obișnuiesc cu această minune. În sfârșit Mr. Robott începe să-mi istorisească despre creerea lui:

sunt sigur că o voi putea vedea curând? Vă rog însă să publicați că mă însor săptămâna viitoare. Până acum câtva timp, am fost cel mai cumpătat om de pe pământ. Ce se va întâmpla, nu pot ști. A-



Mister Robott la vârsta de doi ani. O ultimă fotografie

— „Intr'o bună zi, am fost construit dintr'o serie întreagă de mașinării, dintr'o cuirasă și dintr'un motor electric. Mi-ar fi foarte greu să-ți descriu cu deamănuntul construcția mea. Știu că nu ești tehnician și în nici un caz nu vei înțelege nimic. Notează însă că am văzut lumina zilei acum vre-o doi ani, la Londra, între cei patru pereți ai atelierului. Mă numesc „Omul fără spirit”, te rog însă să nu mă crezi astfel. Ce va spune soția mea despre aceasta, mai ales că

venturi de dragoste, n'am avut. Flirturi în automobil, n'am întreprins niciodată, deci din toate acestea puteți deduce precum și din toată instalația mea interioară, că sunt foarte conservator, cu toate că exteriorul meu, înfățișează mai curând un om hipermodern”.

Ocupațiile lui Mr. Robott sunt numeroase. Dânsul mătură odaia, taie lemne, vorbește la telefon, și după anumite pregătiri stăpânește toate limbile și dialectele pământului.

Intr'un colț al odăii sună telefonul, Robott se ridică și aleargă sprinten la aparat. Ia o poză foarte marțială, ridică receptorul și vorbește: Aho! aici omul mecanic Robott. Cine-i acolo? Văzătorul, ia al doilea receptor și ține vocea celui care telefonă. „Aici Mr. Charlie, Căpitanul Richards e acasă?” — „Căpitanul Richards, e plecat de-o oră”, spune în aparat. „Cu ce vă pot servi?” — „Aș vrea să-l întâlnesc la ora la clubul „Piccadilly. Good Bye” — „Li voi comunica. Good Bye”. Pune receptorul - la loc și revine la locul său. Căpitanul Richards, care încenase într-o această încercare, apasă de un ton al automatului și acesta rostește spusele lui Mr. Charlie.

Inventatorul nu prea face toate însușirile operei sale. Invenția colosală cu care a fost construită îi ajută foarte mult acțiunile.

Sonerie declanșează un mecanism în această mașină care execută comanda fără fir, execută opera dorită. Cuvintele spuse de acest om-mașină, nu sunt altceva decât transformarea unor unde din interiorul său, așa încât să se poată fraza în graiul dorit de inventator. Mișcările sale sunt ajutate de diverse contacte electrice, situate în interior și care sunt influențate de semnale acustice.

Șgomotul produs de interior declanșează un contact în mecanism, care leagă angrenajul de buton, pe care-l are în interior, cu aparat de vorbit. Astfel Robott este un gramofon viu, un ceas care vorbește, un aparat de radio care umblă și cel mai bine dispus din lume.

Pe de altă parte este foarte important, căci se așteaptă foarte curând anunțarea logodnei sale cu Mr. Robott. Un alt constructor a încercat construirea unui om-mașină exterior feminin și a reușit. Cu toate acestea opera completă s'a proiectat și s'a construit oficială a acestor doi oameni mecanici.

Deodată Mr. Robott se ridică și ține mâna vizitatorului său și spune toate că acesta ar mai fi vrând să rămână — și în timp ce-l conduce la ușă, îi spune:

— „Păcat că nu puteți rămâne mai multă vreme la noi. Vă rugăm să data viitoare să ne sacrificați puțin timp. Cred că ne vom întâlni și în călătoria pe care am de gând să o întreprind. La revedere!”

Robott vorbea acum gemând și găsesc însă că nu avea un ton prea bun. Sau poate a vrut să ironizeze?...

PRODUSE ORIGINALE ELVEȚIENE



CEL MAI BUN ALIMENT
PENTRU COPII RECON-
VALESCENȚI ȘI ANEMICI



BRÂNZA DESEPT
FĂRĂ RIVAL



FORTIFICĂ ȘI
ALIMENTEAZĂ
COPII DE

P.S.

Sănătatea tenului depin-
de de pudra pe care o întrebuin-
tați! "Trianon" compus
să din substanțele cele mai
fine și novită mătătoare este
pudra Dr. ideală

CASA „NESTLÉ” STR. DIONISIE 36 - BUCUREȘTI

PERLA TRAGICĂ

de W. Charnley

Iani nu era fricos: la ora 11 noaptea se așeză din cafenea cu Pablo și cu Hagen, ca să se întâlnească cu marinarul care furase perla. Afară îl găsi pe Simeon. Grecul îl întrebă dacă știa paria la el, dar malayezul nu înțelegea englezește, ca să înțeleagă. Marquez, prefăcându-se că traduce vorba, vorbi cu Simeon câțva

un acout de la Pablo și nu se lăsase până nu băuse toți banii.

— Ei, unde e perla? întrebă Iani. Dar locul era prea frecventat ca să poată să-l omoare, deaceia Pablo întoarse repede vorba:

— N'o are la el, a ascuns-o pe bordul corăbiei Mist.

Mist era o corabie stricată, anco-

tiră în primul local întâlnit, ca să-și procure un alibi.

Hagen intră într'un birt chinezesc și ceru o cafea. Dar găsi acolo doi oameni care-l cunoșteau și care-i ziseră:

— S'ar zice că ai alergat mult, după cum găfai.

Hagen întoarse vorba, dar cei doi nu se lăsară păcăliți.

În aceeași noapte, prăvălia lui Iani fu spartă și toate bijuteriile furate. A doua zi de dimineață un lăptar dădu peste Hagen și Pablo, în apropierea cimitirului și se miră văzându-i sculași așa de devreme. La ora nouă și jumătate se găsi, plutind pe apă, cadavrul giuvaerghiului. Cum auzi de asta, cafeghiul care-l prevenise să nu iasă noaptea, se duse la poliție și spuse tot ce știa. Mărturia aceasta avea să fie fatală pentru asasinii: ei nu-și inchipuiau că victima lor a vorbit cu cineva despre plimbările-i nocturne.

Totuși, timp de o săptămână, nu se întâmplă nimic. Apoi veni cu vaporul de la Singapore cel mai bun detectiv al Australiei, Harry Mann. În scurtă vreme acesta descurcă toată afacerea, apoi Pablo Marquez fu chemat la poliție. Toată lumea era convinsă că nu se va putea scoate nimic de la el. Iar bărbierul fu supus la un interogator care dură cinci ore și Mann era expert în această materie. Întâi îi cerură metisului să povestească tot ce-a făcut în noaptea crimei, ceace el făcu foarte ușor, căci avusese destul timp să-și potrivească minciunile. Iar pe urmă fu obligat să spună din nou aceleași lucruri, de-a'ndaratele, adică începând cu sfârșitul. Puțină lume poate rezista la proba aceasta. În scurtă vreme Marquez se încurcă și fu obligat să mărturisească totul.

De fapt mărturisirea lui era o nouă minciună. El pretinse că asistasese la crimă numai în calitate de interpret și că fusese silit să privească cum Simeon și Hagen îl omorau pe giuvaerghi. Detectivul se mulțumi cu acest

răspuns, care-i dădea în mână pe celălalt doi făptași.

La 8 Septembrie Hagen fu arestat pe bordul corăbiei Mist, unde se refugiase și Simeon și el prins pe corabia lui. La 16 începutul instrucției. Pablo era prezent pe banca martorilor. El își recită din nou povestea, dar de astă dată i se ceru să vorbească foarte rar, căci tot ce se spunea el se traducea în limba malayeză, ca să înțeleagă și Simeon. La început, acesta asculta cu totul indiferent, dar pe măsură ce înțelegea viclenia complicei lui, el devenia tot mai furios și ochii îi aruncau scântei. Iar când metisul sfârși, Simeon, într'un jargon malayez, amestecat cu englezească stricată, declară că va spune tot adevărul. Când isprăvi, nu mai era speranță de salvare nici pentru el, nici pentru Hagen, dar nici pentru Pablo.

La 5 Noembrie se judecă procesul lor la Perth. Neavând bani să-și ia apărători, aveau drept, după legile orientale, la avocat plătit de stat. De aceea ei angajară cei mai mari avocați din regiune, așa încât procesul lor costă pe stat trei mii de lire. Fură aduși 40 de martori din Broome, de culori și limbi atât de variate, încât fu nevoie de șapte interpreți, ca să fie înțeleși.

Nu mai avea șanse să scape: legile din Australia de vest ne îngăduind să fie pedepsit un alb, numai pe baza declarațiilor unui colorat. De aceea detectivul lăsă deoparte acuzațiile lui Pablo și Simeon și căută alte dovezi de vinovăția lui Hagen. Acesta nu putea da socoteală de felul cum își petrecuse timpul în seara crimei. Fusese văzut năvălind, cu respirația tăiată, în cafeneaua chinezescă, tocmai în timpul când poliștiiul căuta să prindă oamenii din barcă. Avea sânge pe haine, o pată pe cămașă, și o gaură în pantalon, la piciorul drept. Se știa că n'are parale, și făgăduise să plătească o datorie în noaptea aceea. Fusese văzut cu omul

(Continuare în pag. 6-a)



Deodată Iani fu cuprins de panică.

în limba acestuia, apoi îi explică lui Iani:

— Zice că i-a fost frică să aducă perla cu el. Trebuie să mergem unde a ascuns-o.

Pleacă deci cu toții, dar Hagen se întoarse numădecat, scuizându-se și asigurându-i că o să-i ajungă numădecat. Iani plecă deci cu cei doi marinari de-alungul mării. Simeon accepta mereu semnul lui Pablo, ca să-l omoare pe Iani, iar Pablo aștepta să vie Hagen. Dar acesta nu se mai arăta. Desigur că prefera să se facă crima fără el, și să-și ia partea de bani, fără nici un risc. Dar asta nu-i convenea lui Pablo. Și Iani începu să se sperie de lipsa norvegianului.

— Unde e Charlie? întrebă el la fiecare clipă. Și unde naiba e ascunsă perla, de nu mai ajungem acolo?

— Încă puțin și ajungem, răspundea mereu Pablo.

Deodată grecul fu cuprins de panică. Fără nici o vorbă se întoarse și o ropote de fuză spre oraș. Nu mai era nimic de făcut. A doua zi dimineață însă, lui Iani îi fu rusine de frica pe care o arătase. Se duse deci din nou la cafenea. Patronul, care-l văzuse plecând, cu o seară înainte, îl întrebă unde fusese. Iani răspunse că se plimbase pe malul mării.

— Trebuie să fiu cam nebun, zise detectivul. Dacă ții la viața dumitale, nu mai ieși niciodată noaptea cu marinarul.

Pe Iani îl impresionă sfatul acesta, dar uită orice prudentă când se întâlni cu Pablo, care-i spuse că malayezul îl arătase perla, cea mai strălucitoare perla din câte s'au văzut vreodată. Grecul răspunse că n'avea curaj fără să-l ajute. Iar acesta explică absența sa zicând că se iscase un scandal grozav în orașul lui și că fusese nevoit să rămână să potolească lucrurile. Se întoarse deci ca în seara aceea să plece cu toții, după perla.

La ora nouă seara, pe un întuneric al tău cu cântățul, cei trei plecară în barca lui Simeon. Dar spre marele neașteptat, nu-l găsiră la locul fixat. Cei doi bandiți știau sigur că Iani are perla la el, căci Hagen îl văzuse când plecase de la bancă. Dar acum el se speria din nou bănuitor și plecă în direcția drumului însă se întâlni cu malayezul, care încasase

rată chiar în fața cafenelei, într'un loc ceva mai luminat, ceace inspiră încredere lui Iani. Plecară deci într'acolo și Simeon se duse înainte să pregătească o barcă. De fapt trebuia să facă rost de o măciucă. Ajungând pe corabie, Iani ceru să vadă în sfârșit perla. Simeon îi dădu un pachetel și în același timp ascunse sub haină o armă teribilă: o bilă grea de plumb, legată cu o funie scurtă. Grecul luă pachetul și, pipăindu-l, zise:

— Pe cinstea mea, n'am mai văzut așa perlă mare!

Desfăcu hârtia și găsi o batistă de mătase, iar în batistă, o bilă de astur, rot sticlele de limonată. Ridică ochii furios ca să ceară socoteală pentru această farsă, când Pablo făcu semn lui Simeon, care dădu o lovitură zdravănă cu praștia în canalul lui Iani. Dar acesta nu era de tot surprins, căci făcu o mișcare de apărare și plumbul nu-l lovi din plin. Totuși lovitura fu atât de grozavă, încât el căzu peste bord în apă. Iute ca fulgerul, Simeon sări după el, îl prinse și, ținându-l cu canalul sub apă, așteptă să se înnece. Totul era să nu se ducă la fund cadavrul, căci atunci ar fi pierdut și banii pe care-i avea grecul în buzunar.

Dar grecul nu voia să se lase înnece. Ștăfându-se cu disperare, isbit și scoată canalul din apă și să strige ajutor. Un politist auzi strigătele lui și alerță spre malul apei, unde zăsi un trecător, atras și el de șgomotele neobișnuite. În timpul acesta, Iani se apăsă de barcă și reuși să mai tîne odată cu vocea lui ascuțită. Atunci ucigăși își pierdură canalul. Uitănd că șconul lor era să-l jefuiască, nu mai doriau acum decât să scape de blestematul de grec, care atrăgea acolo tot orasul, cu strigătele lui. Tăbărâră deci totî asupra lui, cu pumnii, cu praștia, cu scândurii, până îl făcură să dea drumul bărcii și să se ducă la fund.

Abia după aceasta își aduseră aminte că uitaseră banii. Dar Pablo, înlemnit de frică, le dădu ordin să sară în barcă și să vâslească iute, ca să scape din vecinătatea pieței publice. Aveau să se despăgubească nărdând prăvălia lui Iani, care rămăsese fără stăpân. Făcură deci un ocol mare, apoi ieșiră la mal și se năpus-



Simeon dădu o lovitură zdravănă cu praștia.

ENESCU

Biografie publicată de o revistă streină

Enescu profesor la Paris, alături de Thibaud și Cortot. — Interesante cursuri de interpretare, la care se disting tineri artiști români

REVISTA pariziană „Le monde musical”, publică o frumoasă biografie a lui *Georges Enescu*, cu prilejul cursului de interpretare, ținut de marele nostru violonist la „Ecole normale de musique de Paris”.

Mulți români nici nu bănuiesc ce înseamnă numele *Enesco* la Paris....

Este adevărat, că noi ne mândrim și îl iubim pe marele nostru artist. Totuși el ne face, peste graniță, o cinste mult mai mare, decât ne închipuim. Dacă bucureștenii îl iubesc, parisienii îl adoră. *Enescu* este cunoscut în România; dar în străinătate e celebru.

COARDELE LUI ENESCU

Este caracteristică reclama pe care o fac marii fabricanți de coarde pentru marfa lor.

„*Enesco cântă numai pe coardele noastre!*” — se laudă ei.

Am văzut un anunț, într'un ziar parizian, conceput astfel:

Thibaud

Enesco

Yssaie

intrebuințează numai coardele „cutare”.

Iată într'adevăr o splendidă trinitate: cei trei mari violoniști ai lumii!

Dar *Enescu* este mai cu seamă apreciat în înaltele foruri muzicale din capitala Franței; acolo este cunoscut nu numai ca violonist, ci și ca pianist, violoncelist, compozitor, șef de orchestră...

„*Casals și Enescu sunt cei mai mari muzicieni actuali!*” — se spune. Iar unii pun chiar în frunte pe *Enescu*.

PORTRETELE LUI ENESCU

„*Le monde musical*” din Paris însoțește articolul d-lui *M. Vessereau* (biograful lui *Enescu*) de mai multe clișee și portrete: casa din Livești, județul Dorohoi, unde s'a născut *Enescu*, părinții lui *Enescu*, ultima fotografie a maestrului...

E interesant de observat că marele muzician are o față de copil, un copil mare, aproape aceeași față pe care o avea la cinci ani.

O întâmplare fericită face să ne cadă în mână o fotografie de pe acea vreme. Este o fotografie — credem — inedită. Poate că nici maestrul nu a știut despre existența ei și va avea o surpriză văzând-o reprodușă, pentru prima dată în „*Realitatea Ilustrată*”. Fotografia pe care o publicăm, este mai cu seamă interesantă prin faptul, că reprezintă pe „micul” *Enescu* așezat pe două perine, puse anume pe scaun, pentru ca astfel copilul să ajungă bine la masă, spre a-și nota ideile muzicale.

CURSUL DE INTERPRETARE

La cursul de interpretare, ținut în anul acesta la Paris, de către *Enescu*, a asistat un public muzical numeros: specialiști, concertisti, etc., sosiți din diferite țări europene și chiar din America, unde *Enescu* este popular, în urma turneurilor făcute.

Anul trecut cursul de interpretare pentru vioară a fost predat de către celebrul *Thibaud*, iar pentru literatura pianului de către *Alfred Cortot*, cel mai mare pianist al vremurilor actuale.

Cortot a trecut atunci în revistă muzica lui *Chopin* în zece conferințe speciale. Anul acesta *Alfred Cortot* a făcut tot zece conferințe despre compozitorii moderni francezi. La rândul său *Enescu* s'a ocupat de literatura viorii.

Ambele cursuri au fost conside-

absolvent cu două premii al Conservatorului din București, care în cursul stagiunii de iarnă s'a mai produs de câteva ori în public, la Paris, a cântat, atât la cursul de interpretare al lui *Enescu*, cât și la conferințele maestrului *Cortot* relative la muzica lui *Chopin*. Apoi a cântat la ultima ședință, de



Maestrul *Enescu* la vârsta de 5 ani. — Fotografie inedită.

rate ca adevărate evenimente muzicale.

INTERPREȚII

Conferințele au avut loc în sala cea mare de concert, dela „Ecole normale” și au fost însoțite de demonstrații artistice alese. Elevi dintre cei mai buni ai institutului muzical parizian, „Ecole normale”, sau absolvenți remarcabili, au executat piesele corespunzătoare ale autorilor muzicali, despre cari au vorbit maestrul *Cortot* și *Enescu*.

Este interesant de notat că, cu prilejul acestor importante cursuri din capitala Franței, s'au distins ca remarcabili interpreți, câțiva tineri muzicieni români, cari actualmente își perfecționează studiile muzicale la Paris.

D-ra *Clementina Cristescu*, violonistă-concertistă, a cântat împreună cu *Radu Mihail*, la cursul lui *Enescu*. O altă excelentă violonistă româncă, doamna *Alexandrescu*, s'a relevat deasemenea la aceste cursuri. Doamna *Alexandrescu* este soția compozitorului *Romeo Alexandrescu*.

Tânărul pianist, *Radu Mihail*,

încheiere, a maestrului *Cortot*, relativ la muzica modernă franceză.

Tinerii muzicieni români au fost urmăriți cu mult interes, făcând impresie și fiind cât se poate de bine apreciați de către publicul select internațional venit în metropola lumii pentru scop artistic. Ei ne-au făcut alături de *Enescu*, toată cinstea și se cuvine să-i cităm cu acest prilej.

DIN COPILĂRIA LUI ENESCU

Vessereau promite o carte despre *Enescu*; acum ocupându-se în special de copilăria maestrului arată că șapte frați ai lui, mai mari, au murit toți de mici, dintre cari cinci secerăți dintr'o dată, de o difterie nemiloasă. Biograful francez descrie cu multă tandreță viața de familie a copilului genial, grija și spaima mamei terorizată de nenorocirile avute. Pe tatăl lui *Enescu* îl descrie ca pe un om de o vastă cultură intelectuală, iubit de țărâni de pe moșia sa, pentru energia lui dreaptă și bunătatea-i rămasă proverbială.

Bunicul lui *Enescu* a fost preot. Preotul *Gheorghe Enescu* avea o

voce magnifică, răsunând în bisericuței din sat, voce care a dat sat amintiri neșterse în inimă și mintea nepotului. Mama lui *Enescu*, acompaniindu-se la cântec, compunea cântece cu caracter mănesc..

Autorul acestor rânduri poate să dăuga, că a cunoscut, în orașul *Hăileni*, din nordul Moldovei, un unchiu al marelui muzician, un preot, un bărbat distins, o rară inteligentă, de asemeni cu aplomb muzicale.

De altfel tatăl lui *Enescu* era el violonist. Dar puțin timp după ce fiul a început să la lecție de vioară, auzindu-l într'o zi, a exclamat:

— Mi-arunc vioara în pod! — acum înainte vei cânta tu, *George*!

Și *George* a cântat, ca nimeni altul; vioara lui a răsunat pe hotarele țării noastre, ducând în ma de român până dincolo de ocean. Acum *Enescu* locuiește mult la Paris, dar în compozițiile sale muzicale se reflectă poezia câmpiilor noastre, solemnitatea impresionantă neuitată a slujbelor religioase dela bisericuța din sat, erul păstorului, parfumul florilor misticismul doinei românești.

— Nu! Nu mi-am părăsit încă am luat-o cu mine! — spune *Enescu*.

Iubirea văzută de Joan Crawford

(Urmare din pag. 3-a)

Durabilitatea amorului se bazează pe reciprocitate perfectă. Când numai unul din pereche iubeste, celălalt se lasă amețit, rezultând va fi dezastros. Un astfel de amor „unilateral” constituie un teren de trem de fertilitate pentru teamă și teama ucide amorul. În momentul când încrederea reciprocă a dispărut, când teama îi ia locul încrederea, amorul se apropie de sfârșit... Orice iluzie e zadarnică.

Nici timpul, nici locul și nici vârsta nu joacă vre-un rol în amor. Senzațiile și forța pot fi tot atât de puternice la tineri, ca și la cei avansați în vârstă, cu simpla diferență de sebire că la cei din urmă totul se transformă într'o lăundă și profundă afecțiune și într'o dulce maraderie.

E adevărat, poate, că amorul douăzeci de ani nu e același cu amorul la patruzeci, dar și un tânăr altul vor avea aceleași efecte biologice și psihologice asupra moralității umane.

Căci adevăratul amor este o definiție esențială a fericirii. Invățați să iubiți și veți fi fericiți!

JOAN CRAWFORD

Perla tragică

(Urmare din pag. 5-a)

omorit și cu *Pablo*, iar a doua oară dimineată, lăptarul îl găsisse lângă mitir, cu *Pablo*. Or, în cimitir se găseau și câteva bijuterii furate.

Astfel tăgădănu nu mai era posibil. La 14 Decembrie fură executat din trei: întâi *Hagen*, apoi *Pablo* și în cele din urmă *Enescu*. *Enescu*, care și pe eșafod se mai torcea. Astfel perla fatală adusese moartea patru oameni, cari n'o văzuseră încă dată. În buzunarele lui *Iani* se găseră șase sute de lire. De fapt perla nu fusese niciodată în posesia de *Broome*. S'a aflat mai târziu hoțul de pe *Rin Ton Toko* se dusese la *Port Hedland*, unde vându-se două sute de lire perla, unui cămășar servitor pe o corabie din *Singapore*. Acesta o vându la *Singapore* unui agent din *Petersburg*, de la care pe urmă trecu la un mare duce rus. La izbucnirea revoluției, o mare duce rus fugise în *Anglia*, o vându acolo perla aibă cu ce trăi. Astăzi duce și să la împodobește gâtul vreunui american, care habar n'are de proveniența ei.

Ca să ne răcorim.. sau couéismul NUS în practică



COUE, savantul dela Nancy, dăduse, cândva, un sfat: „rostiți-vă cât mai des dorințele“ cu următoarea modificare esențială: *verbul să fie întrebunțat la prezent ori viitor și mai bine la imperativ, — în nici un caz la optativ.* Împlinirea viitorului reprezintă împlinirea sigură a deciziei. Optativul nu-i decât mărturisirea lui timidă și-i la îndemână doar a omului slab. Veți spune: *voiu fi bogat*, sau *trebuie să fiu bogat*, — dar niciodată: *aș vrea să fiu bogat*. Prima variantă are marele avantaj, — după rețeta lui Coué — că nu se desminte. Cea de-a doua e supusă surprizelor. Se înțelege lesne de ce, orice om normal constituit are tot interesul să nu se lase ademenit, în conjugarea verbelor, de un timp buclucaș în calea izbutilirii...

Veți spune: „*Mi-e răcoare*“, — nu „*aș voi să-mi fie răcoare*“. Diferența constă în următorul fapt: În primul caz, — „*mi-e răcoare*“, — omul definește o stare, o existență, careia are tot interesul să nu-i sublinieze, pe vremurile acestea de arșiță, existența. În cel de al doilea caz, — „*aș voi să-mi fie...*“ — omul, prin însăși rostirea acestor cuvinte, nu face decât ca, involuntar, să exprime existența unei stări contrare celei dorite și să-și talmăcească un vis, care, ca orice vis, e greu de împlinit. Are deci tot dreptul să se plângă, să râsuflă greu și să-și ștergă sudoarea de pe frunte.

Pentru acest exercițiu de autosugestie conștientă, „*Realitatea Ilustrată*“ vine în ajutorul cititorilor ei...

Cum vedeți, publicăm munți cu zăpadă atât de multă,



încât ar putea răcori tot caldarâmul încins al urbelor noastre bătute de soare. Și, sincer mărturisind, ni-e mai răcoare privindu-i, decât dacă am avea, în față, chipuri bronzate sau câmpuri fără sfârșit, pe care soarele se plimbă ca la el acasă. E un peisagiu pe care, desigur, am prefera să-l admirăm iarna sub același titlu cu care voim să privim aceste munți cu zăpadă, vara. Nu degeaba poezii au scris, în toată iernii, cele mai izbutite poezii de vară și, în luna lui Cuptor, cele mai frumoase poezii în care cântau frumusețea de basm a drumurilor troenite... Am fi, fără îndoială, vinovat inspirați dacă, într-o zi de zăduf cumplit, am citi, de o pildă „*Taifunul*“ lui Conrad sau, dacă drept evantai, v'am oferi să citiți versurile — desigur de rară frumusețe din *Secela* lui St. O. Iosif sau din *Cuptorul* lui Bacovia.

*Cei vii se mișcă și ei deșcompuși
Cu lutul de căldură asudat —
E miros de cadavre, iubito...*

Suntem deci ispitiți să cităm, mai degrabă, din *Iarna* lui Alexandri :

*Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă,
Lungi troene călătoare adunate 'n cer grămadă...*

Prin urmare, și pentru gustarea din plin a acestei veri, — pe care o vom îndrăgi, sigur, la gerul Bobotezii, — e mai de folos, azi, să privim, — fie chiar numai pe poze, — aceste munți cu zăpadă...

BOGDAN VARVARA

Konrad Bercovici va turna la Hollywood un film românesc

Colierul de perle

(Urmare din pag. 11-12)

— „D-ta, zise d-l Paull”, este om îndemănat și norocos.”

— „Eu?”

— „Da, d-ta. Poți să mulțumești cerului că nu sezi într-o ceală. Dacă n'ar fi fost ginerele meu, aș fi chemat poliția îndată ce ai știut.”

— „Dar n'ai știut nimic”.

— „Momentul precis, nu, dar recunosc, deși te-am observat cu atenție.”

— „Despre ce-i vorba?” zise d-na Mitchledene apropiindu-se.

— „D-ta ai predat salba, ca să vadă fie-care. În cele din urmă veni în mâna mea.”

— „Da!”

— „Eu mă pricep la perle”.

— „Ești, desigur, expert, dar”.

— „Ei bine, în momentul când le-am primit eu, am știut că au fost înlocuite cu perle imitate. Am constatat aceasta prin pipăit.”

Fenwick începu deodată să se râdă, cași cum ar auzi povești se o glumă.

— „Imitație?” zise mama-soacii.

— „Da. Am știut că, pe când făcea înconjurul odăii, cele adevărate au fost înlocuite cu false.”

D-na Mitchledene puse mâna gât, pentru a simți salba.

— „Nu, asta e cea adevărată, liniști tatăl ei. El scoase pe creștite false din buzunar. „Iată, d-le Fenwick, proprietatea d-tale.”

„Nu, răspuse Carleton Fenwick. Nici proprietatea mea nu sunt.”

D-l Paull se uită un moment la el.

— „Minți!” îi zise el.

— „Ba nu. Le-am furat acum o săptămână la Biarritz. E foarte ușor să furi perle unei ducese pentru a constata apoi că nu-i decât imitație. Din simplă întâmplare am remarcat că sunt o copie a salbei d-nei Mitchledene. Iată, d-le, din urmă.”

— „Diavole!” exclamă Lord Mitchledene.

— „Tocmai!” răsă Carleton Fenwick și c'un surâs pe buze, pânză hollul în care se aflau.

(Din olandeză de Norbert)



Charlie Chaplin nu e un neurastenic vecinic posomorit: dovadă această fotografie

KONRAD BERCOVICI, este astăzi una din cele mai mari personalități cinematografice din Hollywood.

Originar din România, plecat din țară acum vreo 20 de ani, după o viață sbuciumată, după un lung șir de ani, în decursul cărora a îndurat cea mai cumplită sărăcie, a ajuns acum la situațiune atât de invidiată, atât de râvnită: este regisor.

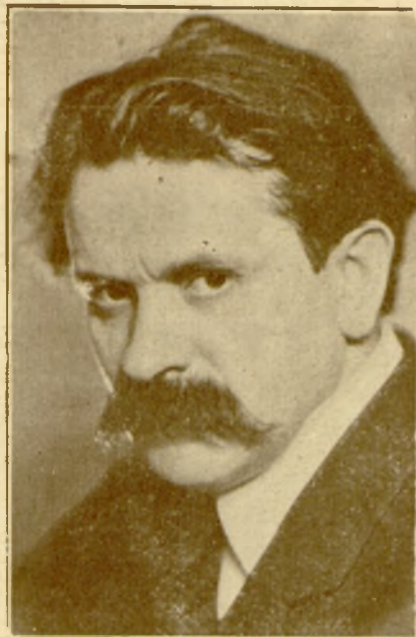
Regisorul la Hollywood, este un fel de rege. Sub comanda sa se înșiră o armată întreagă de artiști, mașiniști, electricieni, asistenți, etc. Toți ascultă de ordinele sale.

Konrad Bercovici, după ce-a obținut succese mari prin câteva fil-

me realizate la Hollywood, și-a adus aminte, de țara în care s'a născut, de pământul pe care acum două decenii l-a părăsit, spre a lua drumul gloriei. Și atunci, s'a gândit să realizeze un film cu subiect românesc, un film care să reprezinte ceva din viața minunată, din sbuciumul sufletesc al poporului nostru.

Filmul va fi făcut după „Haiducii” reușita realizare a d-lui Horia Igiroșanu, unul dintre cei mai activi regisori ai noștri.

Rolul principal va fi interpretat de John Boles. Desigur că majoritatea cititorilor cari se ocupă de mișcarea cinematografică, își amintesc de minunatul Jiru, eroul



Konrad Bercovici

din faimosul film Rio Rita”.

În rolul haiducului român, cu pieptul oțelit și brațele vânjoase, suntem siguri că John Boles va face o frumoasă creație.

Apoi, posibilitățile materiale care stau la dispoziția lui Konrad Bercovici, îi vor da prilejul să realizeze un film cu adevărat bun.

Unul dintre clișeele pe care le publicăm reprezintă pe marele regisor, alături de cea mai mare personalitate cinematografică a timpului: Charlie Chaplin.

Il vedeți pe Charlot? Fără mustăcioară, fără eterna pălărie lare. Ghețele imense au fost înlocuite cu o suplu pereche de pantofi de tenis.

Și în ciuda tuturor acelor cari vorbesc despre un Chaplin veșnic posomorit, trist, veșnic abătut, pe fotografia alăturată, Charlot râde.

Căci știe că pozează pentru „Realitatea Ilustrată”, care numără printre cititorii săi atâtea zeci de mii de admiratori ai săi.

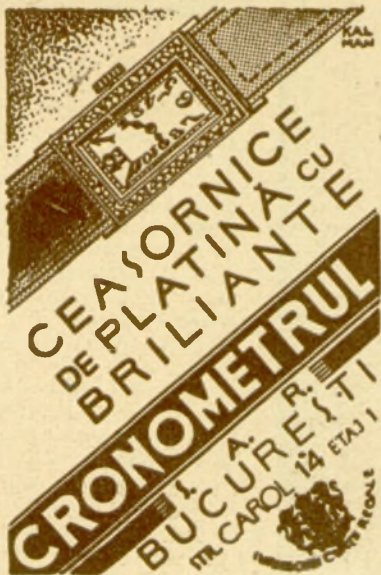
Tuturor, el le trimite salutul său.

— ig. —

Insomnia
mă slăbit mult!

Plângându-mă
medicului, mi-a prescris
tablete Bromural «Knoll».
De atunci dorm admirabil!

Tabletele Bromural «Knoll» sunt cel mai răspândit calmant al nervilor și somnifer din lume. Preparatul s'a dovedit eficace în milioane de cazuri și se prescrie zilnic de mii de medici. Își manifestă efectul său miraculos chiar numai după 20 minute. Complet inofensiv, luat și pe timp mai îndelungat. Se găsește în Farmacii în tuburi cu câte 20 și 10 tablete. — Fabricația KNOLLA.-G., Ludwigshafen pe Rin (Germania)



Eroii visurilor voastre...

— Răspuns mai multor cititoare —

MI PRIMIT scrisorile voastre, care sub masca anonimului mi-au mărturisit aspirațiile înalte ce vă frământă creierul. Vă preocupă problema căsătoriei, dar nu vreți să concepeți sub nici o latură banală. Excențența voastră imaginație, alimentată de lecturi fantastice, v'a determinat credința că nu veți găsi în viața reală decât alături de un bărbat nobil, cu titluri înalte, cu decorații strălucitoare și cu un nume universal... Nu vreți să vă căsătoriți, pentru că aceștia n'au altă preocupare

nodul gordian. Evrica! Sunteți salvate!... V'am găsit bărbații visați, pe cari, cu permisiune anticipată, vi-i prezint:

Primul este maiestosul personaj al Bulgariei, care se numește Boris. Posedă înaltul titlu de rege, are studii universitare în toate domeniile, stăpânește o țară și se bucură de reputație mondială. Descendent din nobila familie a Coburgilor, erou până în ultima picătură a sângelui, sportsman neîntrecut și meloman convins, regele Boris mai are și calitatea de a fi de un sentimentalism captivant. Este ceea ce se poate numi idolul femeilor, dar vă recomand demersuri grabnice ca nu cumva să răsară vre-o prințesă autentică înaintea voastră și să rămâneți apoi, cu regrete pentru toată viața...

Al doilea bărbat ideal este Prințul de Walles. Are 35 de ani. Posedă titluri și bogății nenumărate, plus perspectiva moștenirii tronului englez. Este sportsman pasionat și-i plac călătoriile în jurul lumii. Pe ici, pe colo, se șoptește că n'ar fi încă decis să se însoare. Aceasta înseamnă că nu și-a pus ochii pe nici-o crăiasă, că nu i-a răsărit încă, în față, femeea care să-l subjuge... Aveți, deci, atât mai multe șanse de reușită.

numai de 29 de ani, bine făcut, serios, cult, cu remarcabile aptitudini militare și iubitor al vieții de familie... Nu stați pe gânduri, căci e băiat bun!...

Aaa, vreți poate să trăiți în Spania, țara hidalgoșilor și a conquistadorilor, patria nemuritoarei Carmen și a legendarului Don Juan!...



Prințul de Walles, Boris al Bulgariei; Eduard Albert Christian și ducele de Asturia.

In cazul acesta vă voi prezenta pe tânărul duce de Asturia, fiul regelui Alfons XIII și moștenitorul gloriosului tron spaniol. Băiat simpatic, care ține la reputația numelui său. Ii place deasemenea să călătorească, lucru care cred că vă tentează, are o cultură aleasă, e fin, elegant, visător; nu joacă la curse și nici nu bea... Nu luați în seamă svonorile cum că s'ar fi logodit. O logodnă se strică ușor când se prezintă altă partidă

mai bună. Și tot astfel pot continua lista cu o abundență de prezentări. Dar la ce bun?... J. de S.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

și știința lor; poeții și scriitorii nu vă interesează... au ajuns la o celebritate oarecare la o vârstă în care utilizează verbul iubire în timpul trecut; actorii sunt în general oameni politici și morocoșoși...

Am studiat pretențiile voastre și am disecat, frază cu frază, am petrecut o noapte în care mi-am stimulat creierul cu o duzină de cafele și mi-am frământat, la rândul meu creierul — ce nu pot pentru corespondentele mele?! — și n-am reușit să desleg

Alteța Sa Prințul Eduard Albert Christian moștenitorul tronului danez! O perlă de bărbat! N'are nici un viciu și e sănătos cum rar se întâlnește un om. E în vârstă

Problema căsătoriei

Vechea și noua generație

Primit următoarele:

Domnule student,

Am văzut o femeie care intră acum în vârstă, sunt văduvă, și mama ei fete foarte bogate. Am citit în "spectacol" d-tale, prin care înțeleg pe fetele bogate să se căsătorească cu studenți săraci, pentru să-i ajute să-și termine cursurile.

Da-mi voie să te felicit. Dar să nu te înțeleger: te felicit nu pentru că ai o fată bogată, ci pentru că s'au scris volume întregi despre deosebiri dintre două generații, și n'atunci să stăruie să sugereze mai plauzibilă această deosebire, decât d-tale de rânduri. Da-mi, deci, voie să te felicit și să-ți comunic că îți dau pe fata mea în căsătorie: căsătoria d-tale este expresia materialismului ce animă generația d-tale, spre deosebire de idealismul generației mele, de eri, pe care voi încerca să-l sugerez, prin povestea propriei mele căsătorii. Am fost pe vremuri fata bogată a unor latifundiari. Tatăl meu a murit într-o zi pe băiatul învățătorului din sat, ca să-l certe că învăța carte și că era ieneș. E-

ram de față, când băiatul primi o palmă dela tatăl meu.

Trecură, de atunci mulți ani și într-o zi, la moartea tatălui meu, m'am pomenit cu un domn tânăr, elegant, cu o figură de străin. N'am recunoscut în el pe băiatul lenș al învățătorului. Mi-a oferit sprijinul lui dezinteresat. Eram prieteni; iubeam însă pe altul. Întâmplător am aflat povestea băiatului: din dragoste pentru mine plecase în America și devenise aproape milionar. Și totuși, nu îndrăznia să-mi ceară mâna! Mă iubia în taină, de ani de zile, fără să aibă curajul să mi-o spună! M'a iubit din ziua în care a fost pălmuit în fața mea...

Când am aflat aceasta, i-am întins mâna: a devenit soțul meu, deși nu-l iubeam încă.

Deveni una dintre figurile cunoscută ale finanței. După căsătorie, află dela prieteni geloși pe felicitarea noastră, că am iubit pe un altul și că pe el l-am luat în căsătorie, într'un moment de emoție trecătoare. Adevărul era însă, că din zi în zi, soțul meu, omul acesta atât de energic și iubitor, îmi devenia tot mai drag.

Știi, d-le student, ce-a făcut când a aflat că nu l-am iubit și când a crezut că iubesc pe altul? A provocat, ca Samson al lui Bernstein, un mare crăh de bursă, în care s'a ruinat, cu propria sa voință! Apoi, a dispărut, scriindu-mi că, fiind ruinat, mândria lui nu-i permite să trăiască din averea mea, și că-mi dă libertatea prin divorț, să mă mărit cu cine vreau.

L-am regăsit într'un port, la Havre, hamal: fără mine, îi era indiferent dacă are sau nu avere și confort.

Mă cucerise: nu l-am mințit când i-am spus atunci, că numai pe el îl iubesc.

A revenit acasă. A ocupat atunci un post de funcționar comercial la o bancă, unde lucra dela 7 dimineața până târziu, în cursul nopții. la registre complicate, numai din mândria de a nu fi întreținutul unei femei!...

O, nu, domnule student, nu-ți dau în căsătorie pe fata mea, chiar dacă se va întâmpla mondialul cataclism ca d-ta să nu-ți termini altfel studiile!...

MARIA V.

INVITAM
ONOR. DOAMNE ȘI DOMNIȘOARE A SE CONVINDE DE

ULTIMELE PERFECȚIUNI ȘI NOUȚĂȚI IN:

Ondulații permanente garantate
12 ANI PRACTICĂ

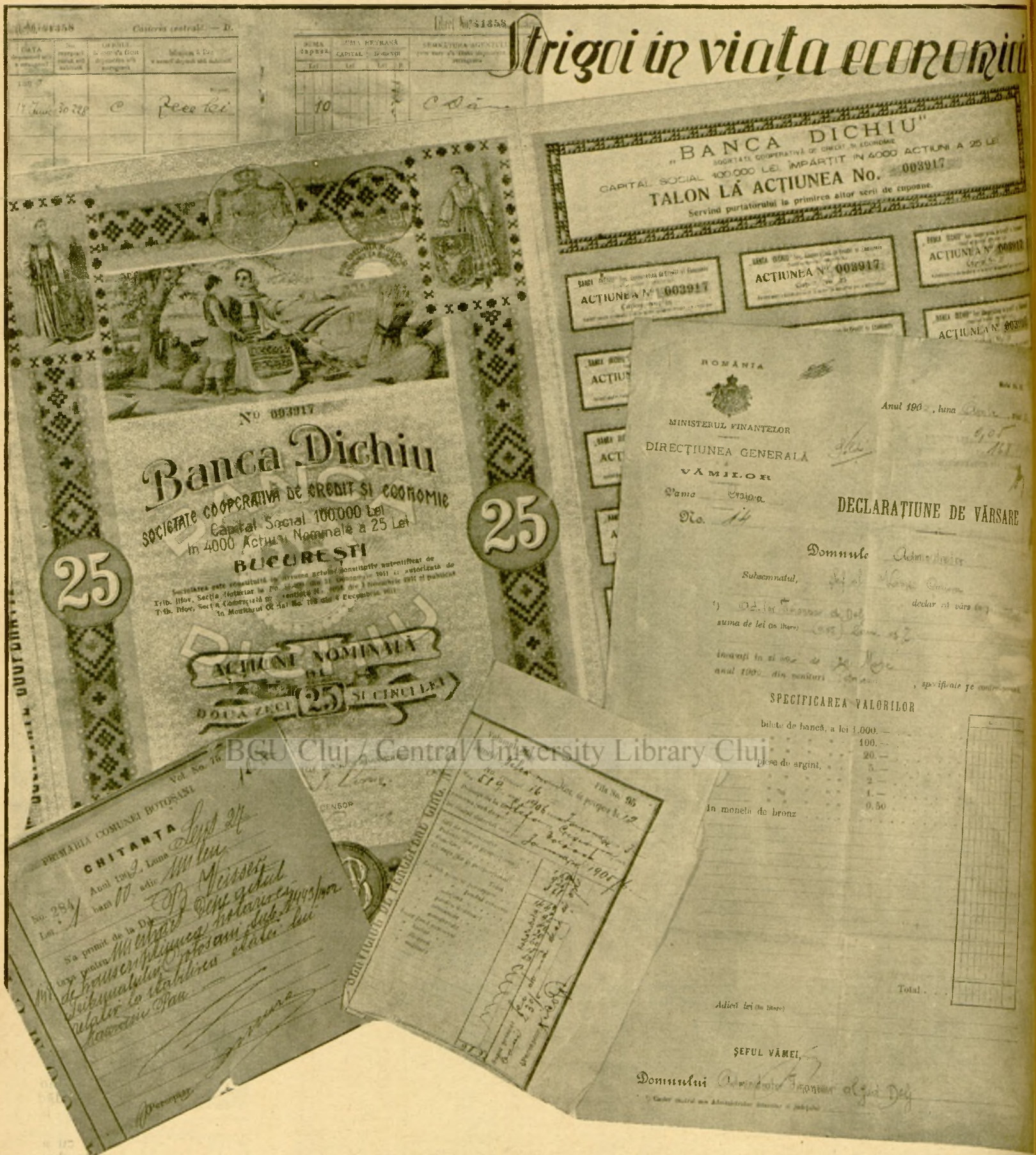
INGRIJIREA RAȚIONALĂ A OBRAZULUI, PĂRULUI ȘI MĂINILOR
PREȚURI CONVENABILE

Nopsitul părului cu Henné sau Henol Royale

LUCRĂRI ARTISTICE DE PĂR INVIZIBILE LA PURTARE

CEREȚI NOUL CATALOG LA INSTITUTUL DE INFRUMUȘETARE

DORTHEIMER
CAL. VICTORIEI 50 - TEL. 27/35



RĂSCOLIND într'un sertar cu acte vechi, uitate acolo dinainte de război, am găsit, între altele, un carnet. E o *Agendă pentru ținerea socotelilor casei*, din anul 1912.

— Ei și?

Cum: „ei și?” D-voastră nu vă puteți închipui ce descoperire de preț am făcut. Ce s'a găsit în mormântul lui Tutankamon, e fleac pe lângă mumiile de hârtie din sertarul meu cu acte vechi. Ca niște mici stafii, aceste foi albe de hârtie, cu marginile îngălbenite ca pergamentele medievale, joacă acum în mintea mea o horă de halucinații. Sunt convins că există strigoi în viața economică, așa cum există (sau poate cum nu există), în viața sufletească. Strigoi economici: sună urât, dar vă voi convinge, sper, de existența lor.

Pentru aceasta, e necesar să vă apropiați, ca să răsfoim împreună „Agenda de cheltueli” din 1912. Această agendă, ca să dea exemplul de cum se întocmește un buget, ne oferă „Bugetul presumat (vrea să zică: „presupus”) al veniturilor și cheltuelilor casei d-lui profesor A. pe anul 1912”.

Ia să vedem, ce venituri și ce cheltueli avea un domn profesor, acum 20 de ani.

La „venituri”, citim: „Leafa de la școală, 350 lei pe lună”.

Au existat vreodată lefuri de 350 lei lunar? Ai fi crezut una ca aceasta, tinere care ai azi vârsta de 20 ani, adică vârsta agendei mele?... Nu-i așa că îți se pare un basm, când îți voi spune că profesorii erau pe atunci admirabil plătiți și că, — fiind deci mulțumiți, — nu trânteau atâți elevi la

bacalaureat?... Ei bine, află că existau lefuri de impiegați, de 100—150 lei lunar, și că pe atunci funcționarii nu cereau un minim de salariu, nici nu făceau greve pentru sporirea lefurilor. Cu 150 lei pe lună, omul se îmbrăca șic, mânca bine, locuia o cameră curățică, ba și trăgea câteva chefuli până la leafa viitoare. Și d-ta, cu 120 lei, nu-ți poți cumpăra nici o minge de foot-ball.

Cea mai mare leafă era a ministrului: 1200 lei! Cea mai mică, a sergentului de stradă: 80 lei. Și nici un funcționar din gama administrativă cuprinsă între aceste două extreme, nu știa ce e „șperțul”. Dar pe atunci bugetul României era... de un milion, nu ca acum, de 30 miliarde!

Dar să lăsăm aceste dureroase amintiri, și să răsfoim mai depar-

te, agenda de cheltueli casei d-lui profesor A.

Tot la venituri, citim la pag. 2: „Venitul caselor din sat, 155 lei lunar”.

Așa dar, d. profesor A., nu mai că avea leafă de 350 lei, era și mare proprietar — se spunea pe atunci. Valoarea caselor d-sale era de 21.800 lei, erau închiriate cu 155 lei pe lună!

Noi nu exagerăm nimic, scrie la agenda d-lui profesor Azi, o cameră la hotel, pe noapte, costă mai mult de 12 lei. Pe atunci, o casă cu 6—7 camere, era închiriată cu această sumă, timp de o lună.

Chiria anuală: 1860 lei. Profesorul avea o casă cât un palat, fiindcă pe atunci cine avea 1000

și pulea cumpăra o casă cu 4 camere!
 Și tot fi trăit în 1912...
 Dar d. profesor A. mai era și autor de cărți didactice. El tipărea și se abedea pe an, care-l costau 1000 lei, și câștiga din vân-

sesor A. Să deschidem deci agenda sa de socoteli, la pagina cheltuelilor. Aci, citim:
 „Chiria locuinței: 125 lei”. D. prof. plătea o chirie de 1500 lei anual! Cât costă azi o cameră mică și igrasioasă, la mahala, pe

Budgetul presumat

Veniturilor și Cheltuelilor casei D-lui prof. A.
 pe anul 1912

VENITURI	Pe lună		Pe an		No.	CHELTUIELI	Pe lună		Pe an	
	Lei	B	Lei	B			Lei	B	Lei	B
Venit de la școală...	350	-	4200	-	1	Chiria, impozite, dobânda, etc.	-	-	-	-
Venit din Str.	155	-	1860	-		Chiria locuinței	125	-	1500	-
Venit din vânzarea cărților, aproximativ	75	-	900	-		Asig. casei și mobilei	2	50	30	-
Impozitul rentei 4%	16	-	192	-		Impozitele casei și pers.	20	-	240	-
Venit din al D-nei A.	125	-	1500	-		Rate la credit p. casă	33	33	400	-
Venit din cenzuri	64	-	768	-			180	83	2170	-
					2	Hrana: piață, băcănie, cin, lapte, etc. a 6 lei pe zi aproximativ	182	50	2190	-
					3	Imbrăcămintă, rufe, etc.	125	-	1500	-
					4	Cumpărări diverse, mobile, case, pahare, etc.	18	33	220	-
					5	Luminat și încălzit.	33	34	400	-
					6	Căutarea sănătății	16	67	200	-
					7	Instrucția copiilor axe, cărți, etc.	25	-	300	-
					8	Servitori: bucatăreasă, spălătoreasă și bacșișe	37	50	450	-
					9	Diverse: trăsuri bine făcute, abonamente teatru, etc.	40	-	480	-
						Totalul cheltuelilor presumate	659	17	7910	-
						Diferență spre capitalizare	125	83	1510	-
						Total Lei	785	-	9420	-



Budgetul îl putem stabili luând de normă veniturile și cheltuelile ce am avut în anii precedenți. Dacă venim să scutim și de resursele și trebuințele noi ce prevedem că vom avea în anul ce începem să trăim... 75 lei pe lună, adică 900 lei pe an. Pe atunci abceda... costă câțiva bani, iar azi nu-l poți cumpăra cu tot venitul pe o lună, al autorului său de odinioară...

D. A. mai avea și rentă 4%. Căci aducea lunar... 16 lei: cumpănaele!...
 Dar de ce să ne mire acest venit, când am găsit în sertarul meu cu zeci de ani în urmă, o acțiune în valoare de... 25 lei! Probabil că dividendele pe atunci, erau de câțiva gobeani!

D-na A., soția profesorului, a avut zestre... 30.000 lei! Venitul său lunar e de 125 lei pe lună. Din cauza aceasta, exista chiar un aer de superioritate, la d-na A.: avu-se una din cele mai mari zestre de pe atunci. Căci în 1912 nu-ți trebuiau câteva milioane, ca să-ți măști fata.

Venituri diverse ale d-lui profesor: 64 lei.
 Totalul veniturilor: 785 lunar; 9420 anual.

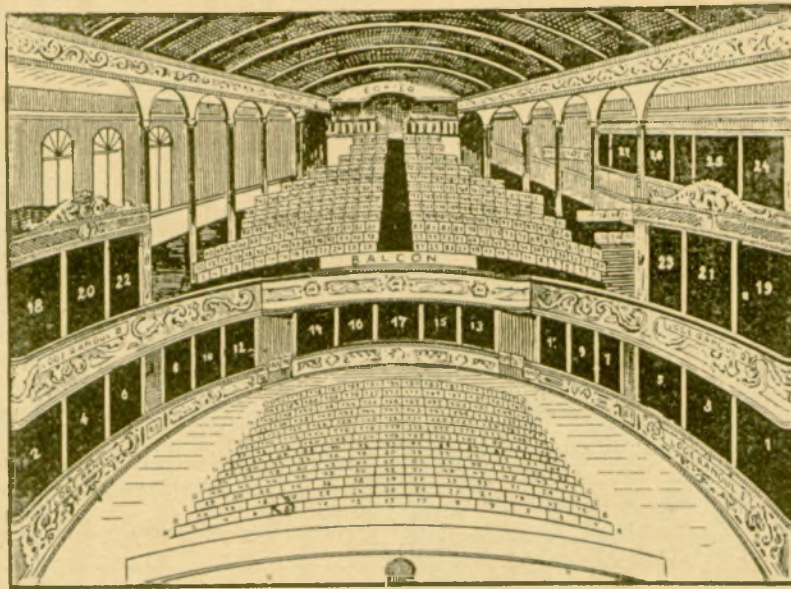
★ Senteți desigur tentați să vă încredeți: dar cum poate oare cineva să trăiască cu 785 lei pe lună? Azi nu poți avea decât un lefuri de 15.000, nu poți scoate la capăt...

El bine, d. profesor A. era un bogat! El avea case, rente, era autor de cărți didactice! El trăia în mare lux...

— Palavre!... Niciodată nu s'a putut trăi în lux, cu 785 de lei!... Dacă nu mă credeți, am să vă arăt socoteala cheltuelilor d-lui pro-

da să citim că-l costau 40 lei; trăsuri, binefacerile, abonamentele, teatrul!... Carevasăzică, cu 40 lei, d. profesor A. cumpăra reviste și cărți, se plimba nu numai cu trăsura, dar se ducea și la teatru... ba făcea și binefaceri!...
 E fenomenal!...
 Din ce lume apasă a răsărit agenda aceasta, ca să ne chinuiască cu astfel de aduceri aminte?... Nu e oare agenda asta unul din strigoii cari apar în viață economică, strigoii despre cari vă vorbiam mai adineori.

TEATRUL MODERN din București



Prețurile Companiei Davila:

LOJE Lei	30 -	PARTER Lei	4 -	BALCON Lei	3 -
	12 -		3 -		2 -
	8 -		2 -		1 -

Dar să citim mai departe, în rubrica de cheltueli a profesorului: „Asigurarea casei: 2 lei și 50 bani!; impozite: 20 lei; hrana: 182.50 lunar. Și d. profesor specifică: În 182.50 intră piața, băcănia, vinul, laptele („a 6 lei pe zi!”), etc. Cu 182.50 nu poți scăpa azi, pentru târguelile pe o zi. Dar pe atunci, cu un leu cumpărai 24 de ouă, iar kilogramul de carne costa 65 bani la București, și 30 în provincie. Popenii se vindeau cu căruța: 5 lei căruța. Luai o căruța, îți ajungea toată vara, și scăpai de grije! Puil de găină: 30—50 bani; mielul 3—4 lei! Șampania se vindea și cu paharul: 1 leu paharul! Cu 2 lei beai șampanie și mâncai iere negre!

Mai departe: imbrăcămintă și rufele costau pe d. profesor 125 lei lunar (azi 2 batiste!) mobile vase 18,33 (3 parale și se dădeau rest la o jimblă de 22 de bani; unii puneau la pușculiță restul, și peste o lună își cumpăra cu această economie o pereche de ghete!); luminat, încălzit 33,34, căutarea sănătății 16,67 (azi, medicii și farmaciștii te jupoaie: 300 lei vizita la un doctor mediocru!); instrucția copiilor: 25 lei!

Aci, merită să ne oprim o clipă. Un copil, la școală, costa pe d. profesor, 300 lei pe an. Azi l-ar fi costat câteva zeci de mii! Nu exagerăm; exagerate sunt numai taxele școlare. Să tot fi avut copii, în 1912...

Servitorii, — „bucătăreasă, spălătoreasă, bacșișuri” (v'am spus cu că era casă mare!): 37,50 lunar! Erau servitoare cu 20 lei leafă pe lună!...

Îți vine amețea când te gândești la paradisul economic dinaintea războiului...

Totalul cheltuelilor d-lui profesor: 785 lei adică exact cât veniturile. Ceeace era de demonstrat.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pentru casele mai modeste, multe din aceste cheltuieli se reduceau sau erau cu totul suprimate. La mahala exista însă o altă cheltuială. Apă înainte de canalizare, se vindea, „la pompă”, 5 parale sacaia. Pompa era un fel de chioșe, un rezervor de apă sălcie, care curgea prin tuburi de tinichea ruginită, în sacalele formate dintr'un butoiu obicinuit, pe două roate mari. „Calul de saca”, e o expresie care ne arată ce fel de mărhoage se inhămau la aceste apeducte vehiculare. Sacaua costa deci 5 parale. Dar sacagiul făcea speculă: el vindea în oraș numai 2 donițe cu 5 parale! Din cauza aceasta avea dese certuri cu cetățenii, cari au luptat mult ca să obțină de la primărie, ca donița să se vândă cu o para, — adică 5 donițe, în loc de 2, pentru 5 parale!...

A fost o bătălie eroică, între clienți și sacagi!... Era chiar să demisioneze un primar, pe această chestiune, — adică pentru o para!

Cam pe vremea când profesorul de mai sus, își nota în agendă aceste fabuloase cheltuieli, fratele meu a câștigat la loteria Statului, lozul cel mare! Lozurile erau vândute de agenția Schröder, — de unde a rămas zicala: „Norocul lui Schröder”.

Ei bine, „norocul lui Schröder” dăduse peste fratele meu. Lozul cel mare era de... 800 lei!

Sărmanul meu frate era să innebunească de bucurie, când i s'a adus la cunoștință acest câștig formidabil. Mi-a dat 50 de lei, cu cari, timp de 20 de nopți, am petrecut până la ziuă, cu șampanie și alte bipede, „la șosea”. (Portia de friptură, la cel mai de seamă restaurant, era 50 de bani; supă, 15 bani; cursa la șosea cu trăsura, 2 lei!).

Cu restul banilor, — vreo 700 de lei, — fratele meu a făcut o lungă călătorie, de aproape trei luni, prin Europa, vizitând Italia, Spania, Franța... Nu vă mint: cu 500 lei trăiai ca un prinț o lună la Paris!

Ba fratelui meu i-au mai rămas 10 lei, pe cari... i-a pus economie, cu carnet, la o bancă, pentru vremuri grele!...

Depunerile la Casa de Depuneri, nu puteau fi mai mici de un leu și mai mari de 300 lei!

Ca să-ți restituie 100 lei, trebuia să anunți Casa de Depuneri cu o lună înainte; până la 500, cu două luni înainte! Probabil că dacă-i cereai peste 1000 lei, da faliment!...

De aceea, nu trebuie să vi se pară curios, că un om care avea 10 lei depuși la Casa de Depuneri, era un om „cu greutate”...

Cum s'au schimbat vremurile!... Actele dotale, carnetele de economii, recepsele fiscale, pe care le găsim în sertarul cu acte vechi, sunt adevărați strigoii „dintr'o lume economică aproape uitată!...”

O, Doamne, ce ar fi dacă, lăsân-

du-ne veniturile de azi, ai da o clipă dorul, sau 30 de părechi de pă leului puterea lui de cumpărăre de odinioară!?...

Atunci, cu leafa mea mizeră de face 100 de costume de haine, —

Erau și săraci. Dar omul era mult mai echilibrat și mai conomic. Azi omul cheltuiește mult decât are; pe atunci, bugetul nu i se echilibra. Oamenii cinstiți. Funcționarii comerciali nu știa ce sunt „repausul Duminical”, „Zecme pe zi, economie, aducându-lei în 20 de ani; cu un leu mie pe zi, ajungeai în 10 ani proprietar de casă în centrul lăsau averi!...”

★

O adevărată prăpastie de societate actuală de ce-a fost limimentul era o rușine, frații administrație nu se pomenau rușina azi e generală.

Sunteți siguri că cititorii de vârstă, ar avea și ei multe vații de făcut, asupra unei extraordinare de viață, între azi. Voiți să ne comunicați rize voastre?...

Nu exista speculă. Ce puteai fi pe zi, un băcan care vindea 5 parale copiilor, năut și al la un loc?

Pe stradă se striga: „Patru nuri de-un ban, și trei de-un ban. Cele trei de-un ban, erau cu...”

Azi, vrei să iei o prăjitură bue să dai 20 lei. La Capsa tura era înainte de rășboi 5 bani.

Puteai vedea pe Dudești, în nării, oameni cărora, pentru rale, li se serviau un ceainic cu ceai și 2 bucăți de zahăr. Cătuț ținea bucățica de zahăr și prin ea, ca printr'o sifă citoare, sorbia cu farfurie ceaiul: 10 ceaiuri la 5 parale.

Ce puteai oare să câștigi patronul unei astfel de ceaiuri?

Și totuș, de criză nici nu menea!...



Un leu paharul de șampanie. Firma există și azi.

8000 lei, un pârilit ca mine ar putea să facă o călătorie în jurul pământului! Ba ași putea înconjura pământul de mai multe ori... Sau mi-aș cumpăra, ca s'o am la bătrânețe, o vilă somptuoasă din parcul Filipescu... Mi-ași lua trei automobile, ca d. Tanered Constantinescu. Aș putea, tot cu leafa mea de 8000 lei, să-mi cumpăr 1600 căruțe de pepeni, ca să nu le mai

ca să nu mai umblu jerpelit, — la cel mai mare croitor!... Era 60 lei costumul de haine!...

★

Și totuș, erau și pe vremea aceea milionari! Erau latifundiari, cu întinse moșii, al căror buget, întrecea pe al țării! Ei plăteau țărânului 50 bani ziua de muncă, vindeau vagonul de grâu cu 600 lei. Și trăiau la Paris.

Liberat la București
la 23 Iunie 1916
de Prof. Pol. B. B. B.
și valabil pentru țara...

Sa aplicat și arătat de noi în
în valoare de lei 1.111.111



Un pasaport costa 5 lei, azi...

EU INTREBUIŢEZ NUMAI CUNOSCUTA

CREMA

PUDRA și LAPTELE DE CRIN

FLORA

CARI ALBESC ȘI CĂȚI-
FELEAZA TENUL .

PĂRUL IL INTREȚIN CU
CAPILOGEN
IAR
CONTRA TRANSPIRAȚIEI
ANTIODORUL
IL GĂSESC CEL MAI BUN

Doctor JEAN SEGAL

Specializat la Paris

Soli de Femei-Mamoș

Tratamentul radical al scurgerilor și
inflamațiilor prin Electrotherapie
Str. G-ral Lahovari 12 (Grădina Icoanei)
Consult. 3—6 Telef. 228-22

VOPSIRI DE PĂR

•KOMOL• există în 18 nuanțe
Cu aceasta puteți văpa părul
cu cea mai mare siguranță în
nute în culoare originală.
Cereți „KOMOL” la Coaforul
Se trimite la cerere franco proces
gratuit la Repr-zențanta Generală
Oradia Mare, Str. Delavrancea

Onorate Doamne și D-șoare. Sunt rugate a
vizita Salonul de Coafură Institut de Beaute Leon
Calea Victoriei No. 18, Tel. 382/74. UNIC în vâpsitul
nărului cu HENNE veritabil, undulații PERMANENTE
Lucrări artistice de păr, coafat, manicure, undulații cu
apă: aplicații cu HENNE face personal D-nul LEON
masaje faciale face specialistă din străinătate.

Prețuri
convenabile

N. B. Aranjamente
pentru mirese lachierici

NOII

ROBOTI



TRAIM o epocă de vertiginos progres tehnic; fantezia a murit: miracolul nu mai există, totul fiind posibil. Viziunea evocată de *Carel Ciupek* în utopica-i piesă „*R. U. R.*” (*Rational Universal Robot*) se concretizează cu fiecare zi. Știința crează mereu noi și surprinzători Roboți, apti să îndeplinească nu numai munca omului, dar și a animalului.

La Paris, *Henry Piraux*, dela „*Société Anonyme Phillips*” a inventat un câine mecanic care latră, urmărește pe răufăcător, se repede la picioare și — celace nici un câine veritabil nu s'a gândit până acum să facă — îl pune în imposibilitate de acțiune, printr'un puternic șoc electric.

Robotul canin a fost punctul de senzație al recente expoziții de radio, care s'a ținut la Paris. Are picioarele prevăzute cu roți și se mișcă cu ajutorul unor motoare puse în contact cu priza electrică printr'un fir lung. Ochii îi sunt prevăzuți, cu niște lentile, în desul cărora se găsesc celule fotoelectrice. Îndată ce se aprinde un chibrit, sau se îndreaptă o lanternă în direcția lor, lumina trecând prin lentile, determină un curent ce trece prin celulele fotoelectrice și este amplificat progresiv, în drum spre motoare, de două lămpi de radio și numeroase alte legături. Motoarele intră în acțiune, câinele începe să latre și se repede în direcția de unde pornește lumina.

Câinele sintetic prezintă marele avantaj că nu poate fi cloroformizat, nici otrăvit și nici momit cu carne. Are chiar păcatul de a fi prea incoruptibil: pe când câinele natural, care doarme noaptea lângă poartă, are noțiuni de discreție, recunoaște pașii stăpânului, care se întoarce acasă la oarecând chiar când pașii nu sunt tocmai siguri, — și știe că nu trebuie să trădeze acest fapt, discernământ de care robotul canin, e incapabil.

Nu de mult un imens aeroplan se înălța de pe aerodromul din Sacramento, California, pilotat de Maiorul *Hugh J. Kneer*. Celalt loc era ocupat de *Mr. E. A. Sperry* membru al unei societăți ce s'a întreprins fabricarea unor aparate de pilotaj numite „gyroscopae”.

Ajunzând la 2500 picioare înălțime, Maiorul *Kneer* se retrase dela volan, devenind un simplu pasager ca și *Mr. Sperry* și lăsă conducerea în grija unui pilot automat competent și demn de toată încrederea, care menținu aeroplanul într'un zbor egal și rapid la aceeaș altitudine, până la San Francisco. Aci, Maiorul *Kneer*, își reluă locul la volan și începu să efectueze aterizarea.

Invenția a suscitât mult interes, atât în cercurile comerciale cât și în cele militare. Militarii văd posibilitatea de-a trimite aeroplane încărcate cu bombe și pilotate de acești roboți susceptibili de conducere prin radio — în orașele inamice, fără a se risca viața vreunui aviator.

Aceste aparate numite giroscopae, se bazează pe principiul că un corp ce se învârteste, rezistă oricărei tendințe de schimbare a direcției axei de rotație, față cu pământul.

Când aeroplanul își mișcă botul spre dreapta, spre stânga, în sus sau în jos, giroscopaele se înclină în direcția opusă, echilibrându-l. Aceste aparate au fost mai de mult adaptate la vapoare, sub forma de busolă giroscopică. Și acum mai departe, câteva spirite ingenioase la Hollywood, au lansat ideea cinematografierii câtorva din marii capelmaestri dirijând diverse concerte; orchestrații n'ar mai avea în urmă decât să urmărească pe ecran mișcările baghetei, dispensându-se de prezența efectivă a dirijorului. În al doilea rând, printr'un radioteleviziunea prin care un dirijor la pupitrul,

ar putea conduce o mie de orchestre deodată substituind pe alți nouăzeci și nouă dintre colegii săi. Și acum, un inventator austriac lucrează la un automat al cărui brațe și picioare vor avea posibilitatea să execute fantasticele mișcări ale unui dirijor de talia lui Toscanini. Într'un impecabil costum de seară, dirijorul va fi pus în mișcare de o mașină electrică. Inventatorul pretinde că robotul său muzical ar putea ajunge la un asemenea grad de perfecțiune, încât să se impresioneze de-o notă falsă și să întoarcă capul spre locul de unde a provenit, să-și contracteze trăsăturile într'un mod îngrozitor și să fulgere cu o privire roșie, pe violonistul vinovat.

Dar mecanica a mers în muzică mai departe: nu numai că ne dispensează de dirijor în carne și oase, dar de dirijorul robot, împreună cu întreaga orchestră dela vioară până la contrabas și instrumente de suflat.

Noua orchestră mecanică produce o serie de tonuri sintetice, pe care nici un compozitor nu le-a visat vreodată și nici cel mai desăvârșit cântăreț n'a reușit să le scoată, din vioară, trombonul sau saxofonul său. Ea se bazează pe principiul filmului sonor și fotoelectric.

Studiându-se sub o sticlă măritoare impresiile lăsate de muzică pe peliculă s'au obținut sunete, cum numai un stradivarius poate produce. Procedul acesta a dat posibilitatea să se identifice și să se îndepărteze tonuri ce nu completează armonios, bucata muzicală.

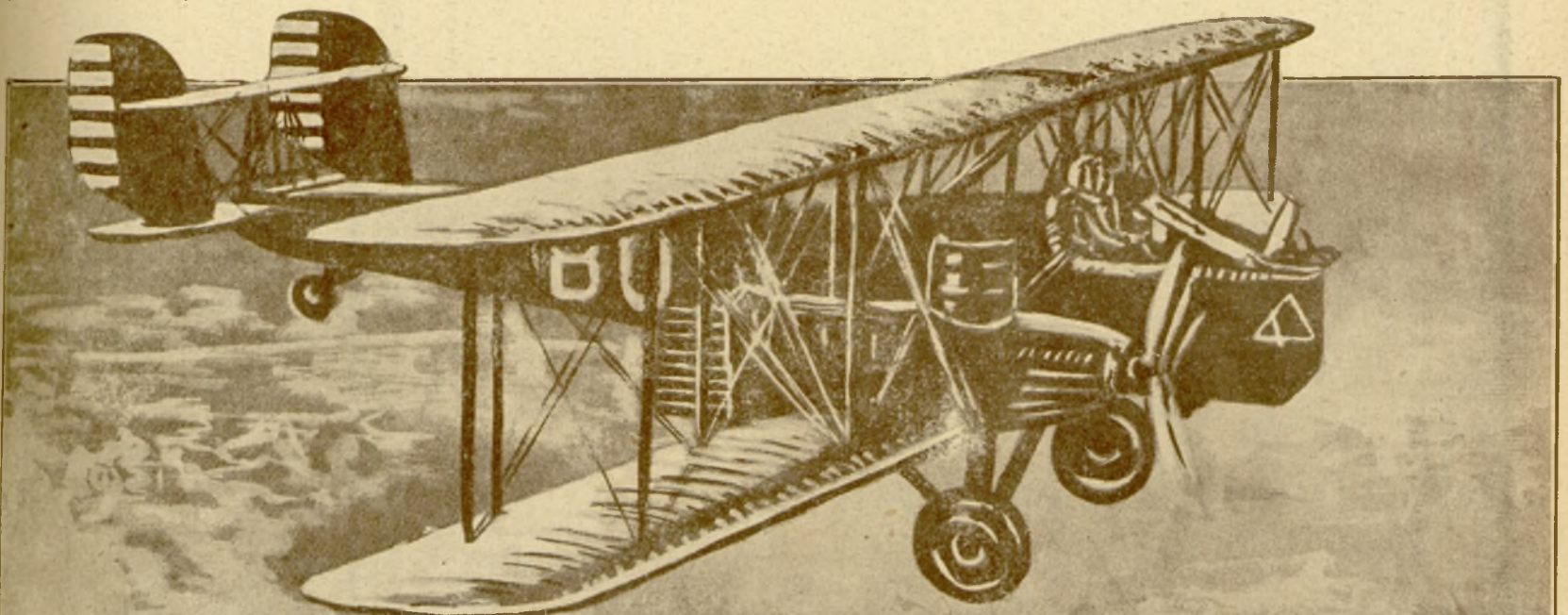
În teorie, nu se opune nimic ipotezei ca totul să se facă în cele din urmă mult mai bine de către mașini, decât de mâna omului.

Aportul creerii umane și reclamat doar de primii pași și de perfecționările succesive.

A. E.



Maiorul *Hugh I. Kneer* cu avionul său.



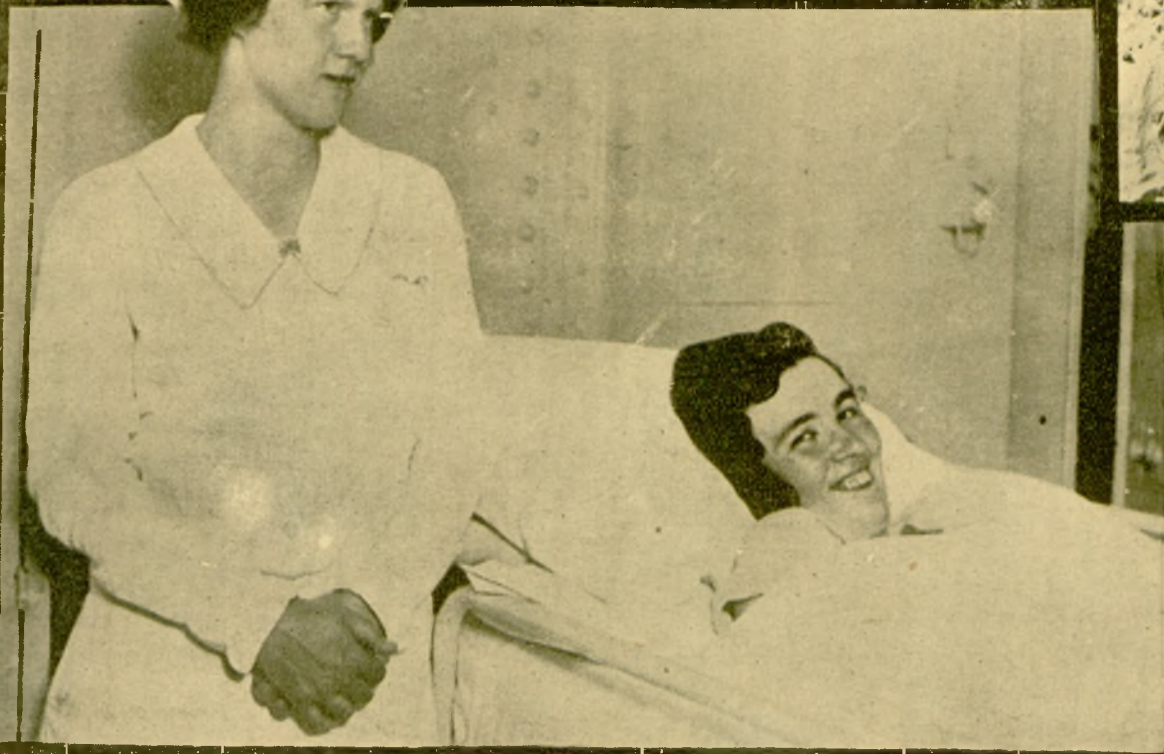
Eveniment Săptămânal

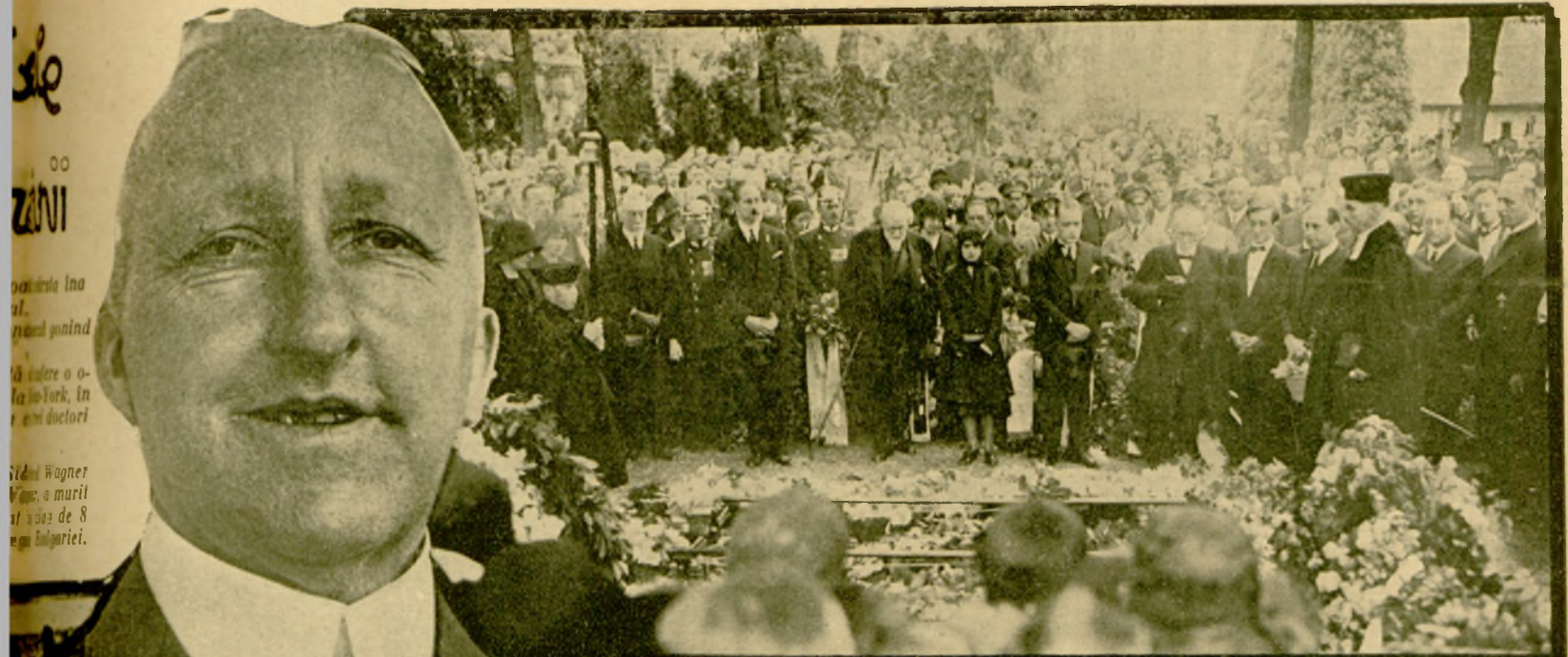


La stânga sus: Georg Bernard Shaw
intată, a învățat acum să conducă auto.
La mijloc: Efectul căldurilor. O poliție
copiii cari s'au scădat în Hyde-Park.
Jos: Miss Mary Helen Delaney a fost
operație de apendicită în timpul călătoriei
mijlocul oceanului. Vaporul o fost oprit
să poată salva viața bolnavei.



BCU Cluj Central University Library Cluj





La stânga: Negustorul berlinez Clements a dovedit aptitudinii artistice, modelând din nisipul dela strand, figurile pe care le reproducem și care sunt admirate de vizitatori.

La dreapta: Anul acesta a fost o căldură atât de excesivă în Statele-Unite, încât în multe locuri au secat fântânele. Vitele mor din pricina lipsei de apă. Ilustrația noastră arată locuitori din Jefferson Countlu în Kentucky, primind apă. Madame Pinceau în vârstă de 104 primăveri și domnul Blanceau care are decât 96 ani, ambii din Montmartre și figuri bine cunoscute studenției pariziene, s'au logodit săptămâna trecută și au hotărît să facă menaj comun, fără să se căsătorească însă, deoarece ambii vor să-și păstreze independență. Jos: Jamboreea cercelășească dela Piatra-Neamț. Așezarea laberei.



LACRIMI DIN CETATEA INIMILOR SFARAMATE

HOLLYWOOD...!
Pământ minunat, străbătut de parfumul celei mai frumoase poezii din câte natura a creiat vreodată.

Localitatea, cu cei mai frumoși oameni de pe pământ, cu tipurile din lumea întreagă, fel al atâtor iluzii, năzuinți și speranțe.

Ținut spre care se îndreaptă privirile atâtor milioane de tineri cele mai diverse, cu soarele cel mai minunat. Un adevărat Eden modern...

Hollywood-ul se întinde din ce în ce. Aproape că nu-și mai cunoaște marginile. Distanțele nu mai contează. Nici banii. Un singur lucru contează: producțiunea. În fiecare an trebuie lucrate cel puțin 800 filme, pentru a satisface astfel setea de cinematograf a transoceanicilor.

Această extraordinară necesitate de producție, explică de ce orice director de producție, caută să lanseze, să ridice din obscuritate vedete noi. Cheltuiesc pentru ridicarea lor milioane și își riscă șansa pe această carte.

Durata unei stele?

Cinci ani.

Aceasta în principiu. În realitate „cassa” este aceea care decide. Graficul rețetelor pe care le realizează, servește unei stele ca foaie de temperatură; ea singură decide prelungirea vieții unui star. Această prelungire, este în genere rară; căci cinci ani, petrecuți într'un regim de glorie și îndoială, de emoțiuni subtile și muncă încordată, transformă starul, într'o biata floare, ofilită și veșejită.



Trei vedete lansate: Dorothy Sebastian, Joan Crawford și Anita Page.



Vedeta întreabă cărțile dacă i se va prelungi sau nu contractul.

să se gândească, că nu va mai fi ce-a fost până acum, că stele ei, a căzut de pe firmamentul vedetelor.

Nu este însă mai puțin adevărat, că în cei cinci ani, vedetele este supusă unei oboșeli atât de extenuante, trebuind să se adapteze atâtor cerințe și condițiuni, încât odihna care urmează după un timp relativ îndelungat de muncă încordată și stres, cium sufletesc continuu, este bine venită.

Doi ani, sunt consacrați lansării; se face publicitate în toate formele; se fac sacrificiile cele mai inimaginabile, se vând căsătorii, sinucideri, accidente, divorțuri și alte cruri senzaționale, spre a atrage atenția în jurul vedetei. Vă mintiți, desigur, că acum câteva luni, cele mai mari publicități din lume, anunțau cu litere grase, sinuciderea Clarei Bow. O sinucidere romantică. Se spunea, că și-a implântat un cuțit în inimă. Dacă v'aș spune că totul n'a fost decât poveste, ați crede Blufful fusese lansat de un ziarist american și a prins atât de bine, încât în mai puțin de două săptămâni, o lume întreagă de cinefili entuziaști, plângeau de mila Clarei Bow.

După acești doi ani de lansare, urmează un an penitent-pogeu. Vedeta a pătruns în gustul publicului. Este anul în care știe să se comporte cel mai bine, anul în care a învățat să de-a fi vedetă.

Singurul an la care se gândește o vedetă, este al cincelea. Nimeni nu urmărește în acel an, cu atâta pasiune ca din curba rețetelor. În fiecare zi, vede necunoscutele care sunt scrise în școalele de cinematograf și cari vor fi stelele anului 1935. Cu câtă melancolie, cu câtă tristețe le privește. Cum mai vrea să fie odată tânără, necunoscută. Spectrul morții, dintre vedete, o urmărește fără încetare.

Și steaua în jurul căreia s'au cheltuit atâtea milioane, și care frumusețe a fost atât de slăvită, plânge lacrimi grele.

La sfârșitul primilor patru ani de activitate este chemat directorul de producție; acesta deschide cu aer solemn gura și gistrul respectiv și îi spune:

— „Ne-ați costat atât... Ne-ați adus atât... Sunteți o afecțiune proastă... sau bună... după cum e cazul... sau înfârșit... vă va străm”.

A! Cu cât nesațiu așteaptă ele acest „vă păstrăm”.

Și totuși, cât de rar îl rostește directorul de producție.

Nimeni nu plânge vedetele, care nu mai sunt întrebuințate în cinci ani, ele au câștigat destul pentru a se consacra definitiv bucuriilor familiare. Logică americană.

Pentru a-și lansa vedetele, firmele americane încep publicitatea cu un an înainte și Hollywood-ul cheltuiește o sumă de milioane dolari pe an (16 miliarde lei), pentru publicitate!

Publicitatea casei producătoare, apoi a vedetei, apoi a agentului. Publicitatea cea mai constisitoare este cea din paginile din mijloc, colorată din „Saturday Evening Post”: opt milioane dolari (peste un milion trei sute de mii de lei) pentru un seriat. Tirajul acestei publicații săptămânale este de trei milioane. Fiecare exemplar este citit de cel puțin trei persoane în fiecare familie.

Hollywood-ul are un cartier special al stelelor de prim rang, „Beverly Hill”. Când o stea a câștigat destui bani, începe să struiește o vilă împrejmuită de arbori și flori.

Cinci ani.

Acesta este termenul normal.

Vă gândiți oare, la viața sufletească a stelelor, care știu că numai cinci ani vor străluci, pentru ca apoi să recadă în tăcere și uitare?

Pe cât de fericită este clipa în care directorul de producție chiamă pe tânără necunoscută în biroul său și îi spune: — „Domnișoară, suntem siguri că dumneavoastră veți fi o bună afacere pentru noi și vă oferim un angajament cu contract pe termen de cinci ani” — pe atât de tristă este aceea în care începe

Aci se află vilele lui Charlie Chaplin, Douglas Fairbanks, Glòria Anson, Maurice Chevalier, etc...
Iar dintre stelele noi, Bessie Love, Anita Page, Joan Crawford, Mette MacDonald...
Hollywood, ținut al tuturor speranțelor și al decepțiilor celor crude.

Hollywood, unde toate femeile pe care le întâlnești în stradă, de la liceana de 13 ani până la fata din casă, ți se par adunate pentru a lua parte la un concurs internațional de frumusețe.

Hollywood, unde în zece minute ești obosit de a fi văzut prea multe femei frumoase!

Un milion de oameni trăesc aci prin film, pentru film, în jurul filmului: actori, autori, muzicanți, ziariști, părinți și prietenii celor de mai sus, toți cari au venit să trăiască aci, în acest ținut minunat, sub acest climat încântător, în această lume de vis; bătrâni cari vor să-și sfârșească viața în soare, negustori cari au venit aci, refugiați din tumultul marilor citadele, toți au un raport oarecare cu cinematograful; stele prezente care strălucesc, stele viitoare care palpită de emoție, stele trecute, care pălesc nevrând să se depărteze. Ce luptă, ce selecțiune! Câți n'au trebuit să abandoneze lupta! Manucureza care se ocupă de voi, vânzătoarea care vă servește, dactilografa care scrie la mașină, toate au visat glorie și bogăție, unele mai frumoase ca celelalte, au venit din cele patru colțuri ale Americii, pentru a-și încerca norocul. După eșec, și-au micșorat pretențiile, nu s'au putut însă îndura să se reîntoarcă în patrie, fără a fi reușit; și au rămas... principalul este că *sunt la Hollywood...* și speră mereu!

Iată de ce, pe străzi, la teatru, în spatele vitrinelor superbelor magazine de flori, veți vedea figuri, siluete, dintre care cele mai puțin perfecte ar obține un premiu de frumusețe la orice competițiune mondială. Ochii sunt minunați, buzele surâzătoare, ținutul o cere — dar în misterul de nepătruns al fiecărui suflet, sunt lacrimi. Și aceste gingașe păpuși de porțelan trăesc, joacă o tragedie, care nu se va sfârși niciodată.

A fi „star”!

Dacă ar ști ele ce înseamnă aceasta!

Să te scoli de vreme, pentru a fi la ora indicată la datorie, a fi mereu la dispoziția regisorului. Să reîncepi de douăzeci de ori o scenă, din cauza unui gest imperceptibil, dar nelalocul lui.

Să fii mereu extraordinar de elegantă, pentru a-ți menține prestigiul.

(Continuare în pag. 18)



Jean Arthur... Să fie fotografia un simbol al inimilor sfărâmate la Hollywood?



Foto Paramount



Nancy Carrol, vedeta pe care Paramount o lansează cu orice sacrificii. Stânga: Jackie Coogan, va mai avea el succesul de odinioară?

Să nu vorbești prea mult despre tine, pentru a evita un scandal, dar să vorbești destul pentru a-ți menține reclama. Să ai mereu aerul fericit, chiar în clipele când teama declinului își turbură inima.

Surâzi, surâzi, surâzi...

Aci, ca peste tot, domnește consemnul: „Păstrați aerul fericit”, „surâdeți”.

Să pari femeie de viață, când de fapt trebuie să te ferești de excese; să mănânci și să bei cu prudență; să părăsești o reuniune tocmai în clipele cele mai amuzante, pentru că trebuie să fii bine dispusă a doua zi dimineața la 7; să eviți cu orice preț sbârciturile; să nu râzi peste măsură, dar să știi a executa un surâs de atâția centimetri — nici unul mai mult — întovărășit de o privire languroasă, care trebuie să se exprime în aceeași secundă, într'un perfect sincron; „Atențiune! priviți domnule! Aveți aerul serios! Surideți! Priviți! Bine! Incă odată! Mulțumesc!"; mai presus de toate, trebuie să te ferești de-a plânge; să împiedici orice oboseală a corpului; să renunți complet la maternitate, în timpul ascensiunii; nici odată să nu fii bolnav, și să nu uiți, că n'ai decât un singur stăpân, pe care trebuie să-l păstrezi cu orice preț: contractul.

De aceea, Clara Bow păstrează privirile atât de strălucitoare, Evelyn Brent aerul misterios, Nancy Carroll ochii de copil visător, Richard Arleen calmul, Mary Brian, voluptatea, care-i strălucește atât de ispititor în ochii negri de tăciune, Anita Page șarmul unei păpuși adorabile...

Ochii a cinci sute de milioane de oameni sunt fixați asupra lor și în fiecare noapte douăzeci de milioane de tineri, visează a fi la fel cu „ei”.

Cum să nu lupți când lumea întreagă își analizează figura luată în prim plan, căutând să-ți găsească cel mai mic defect.

Surâsuri fotogenice... lacrimi de glicerină... plânsete sufletești...

Acesta este Hollywood-ul...

Cetatea gloriilor trecătoare, orașul marilor pasiuni și a luptei încordate...

Hollywood-ul tuturor nebuniilor iluziilor și speranțelor...

Hollywood-ul inimilor sfărâmate... Inimi cari în durerea lor varsă lacrimi...

Lacrimi din cetatea inimilor sfărâmate... ION GOLEA

O capod'operă a răbdării

Tabloul din mărci al lui Frater Paternus Stoss

de Egon Michael Salzer



CAMINUL de orfani din Speisinger păstrează cea mai interesantă lucrare de artă a Vienei, tabloul făcut din mărci, de Paternus Stoss. Acest tablou nu are pereche în toată lumea, este o minune a tehnicii și a combinației de culori. Ani de-a rândul a lucrat creatorul, urmând o idee fixă, care-i dădea putere și răbdare supranaturală.

În sala de primire a orfelinatului se află, pe unul din pereți, această minune. Cămaruța nu-i muzeu și nici galerie de tablouri, de aceea acest tablou nu e prea cunoscut.

De curând, un american, a oferit o sumă fabuloasă pentru acest tablou. Călugărilor orfelinatului li s'a părut însă prea mică, pentru munca de-o viață întreagă, a fostului lor profesor de desen și secretar al direcției.

Tabloul reprezintă o copie fidelă a „Cinei cea de taină” a lui Leonardo da Vinci. Atât combinațiile de culori cât și toată execuția sunt atât de perfecte, încât aproape nici nu-ți vine a crede că au fost combinate de o mână de om. Fratele Stoss a fost la început profesor de desen la căminul de orfani din Alser și se bucura de stima elevilor și iubirea colegilor. Mai târziu avansă la gradul de secretar al direcției.

Frater Stoss își pierdu mințile, dar în momentele lucide, lipia mărcile — pe care le strânsese ani de-a rândul — pe o bucată mare de lemn.

Tabloul măsoară 160x80 cm. și astăzi e păstrat într'o ramă frumoasă de lemn cu sticlă. La o depărtare de trei pași nu se mai distinge dacă tabloul e făcut din mărci, ci se crede că e o foarte reușită copie, după tabloul lui Da Vinci. Artistul a mai avut și darul de a se fi putut transpune cu totul în gustul și felul de lucru al lui Leonardo da Vinci, ceace a contribuit cel mai mult la reușita operei sale. El a compus această operă în cinci ani, într'una din mânăstirile din Aachen, unde se retrăsese.

Frații, cari au căminurile răspândite în toată lumea, corespundă foarte des, de aci și abundența de mărci a lui Frater Paternus. E foarte interesant de observat ce precis a lucrat acest creier bolnav. De exemplu, ca să redea mai bine umbra genelor, a tăiat pe rând marginile mai multor duzini de mărci, le-a lipit unele peste altele și a reușit să dea o expresie negrăită tabloului. Opera a fost înfăptuită între anii 1885 și 1890, se crede că mărcile cari poartă anul 1895 ar fi fost înlocuite de

unii corectori interesați, cari au vrut să păstreze în colecția lor mărcile mai vechi. Acest tablou conține mărci din prima emisiune și care reprezintă o valoare considerabilă. Un filatelista a pretins acest tablou — bineînțeles nu valoarea mărcilor — la multe mii de lei.

Se spune că artistul ar mai fi făcut un tablou din mărci puțin mult mai mic însă, și care reprezenta familia sfântă, dar care din păcate — s'a pierdut, în timpul războiului mondial. Opera ne arată că a fost un om foarte inteligent și spiritual. Așa de exemplu, i-a lipit lui Juda, o marcă de 30 heller pe piept, care să amintea nelegiuirea lui Isus (când Isus a murit pentru 30 arginți), lucrat atât de precis, încât poți să mănănci de pe masă le-a din margini de mărci. Se știe pe planul din fund al tabloului întredue un oraș, până și pe cel de la l-a redat minunat, cu apăsările stampilelor depe mărci.

* * *

Un fost elev a lui Frater Paternus, se străduie acum să lucreze el un astfel de tablou, e însă doelnic dacă va reuși, căci nu o minte bolnavă e în stare să facă la bun sfârșit, un astfel de lucru migălos.

Cei cari cu adevărat fac propagandă țării...

De câtva timp, coloanele ziarelor relevă, cu o extraordinară abundență de elogii, succesele unui talent de o precocitate fără precedent. Nu numai zărele noastre, ci toate publicațiile străine, care au avut prilejul să admire această revelație artistică, supranumită „îngerul cu harpa”.

E o minune, un geniu, un fenomen, dacă vreți!...

Se numește Doina-Nora Mihailescu; nume care a străbătut întreg pământul, ducând odată cu faima lui, mândria țării în care s'a născut.

Rudă apropiată a eroului național, Eremia Grigorescu, deși în vârstă numai de șapte ani, micuța Nora este o harpistă desăvârșită. Și e pentru prima oară în analele artistice ale lumii, când un copil la o vârstă atât de fragedă a reușit să fie stăpân pe tehnica unui instrument muzical atât de pretențios.

Începând dela patru ani și jumătate apare pe scenă — când a cântat pentru prima oară, în fața reginei Maria, a cărei protejată a și



DOINA NORA MIHAILESCU

rămăș până astăzi — Doina-Nora Mihailescu a reperat succese strălucite, spre bucuria mamei sale, care s'a ocupat s'o inițieze în tainele acordurilor harpiste. Și-a înșușit gamele, abilitatea și precizia mânăstirii coardelor, într'un timp surprinzător de scurt, ajungând astăzi, se interpretează, ca o virtuoză, opere de Marc Delmas, Mozart, Castaldi, Tournier, Petrini, Hasselmans și Brediceanu.

Vara aceasta, câteva producții în sălile pariziene au sedus tot ceea ce are Franța mai select ca profesioniști și amatori muzicieni. Criticii au inundat zărele cu articole entuziaste. În „Les Artistes D'aujourd'hui” îi este consacrată prima pagină. Figaro, Excelsior, Candide, etc. Unul dintre ele scrie de pildă: „Se pare că un înger a coborât

din cer ca să ne fărmece cu minunile divinate!...

„Copilul-minune, cu fața fină, ochii limpezi, visători, are deja lățățile unei artiste mari. La patru ani când alți copii abia de încep să descifreze notele, Doina-Nora Mihailescu, protigioasa harpistă ginei Maria, excelează în tehnica și gust muzical.

„Micuțele și delicatele ei mâini aleargă cu o surprinzătoare vizitate de-alungul coardelor de harpă. Notele pornesc precise și brante; s'globii, voioase, par să a fi lansate de înfinita puritate a acestor degete de copil.

„Te simți copleșit de emoție în fața acestei fetițe, care jonglează cu operele lui Mozart, cu muzica secolului optsprezece și cu artele moderne, cașicum s'ar amuzat mica ei păpușe...”

J.V.

Citiți toți azi :

ZAMBET UCIGAȘ
de CAROLA PROSPERĂ
în „LECTURA” Floarea literaturilor străine

PUTEREA GANDIREI



DE PISCURILE Alpilor Ruwen-
zori, — lângă Equator, în A-
frica — zăpada e veșnică. Jos, la
bazele vulcanului Mikino, se gă-
sește caldă pădure a gorilelor. Pu-
teți vedea aici capul și brațele ridi-
cate ale unei gorile (mascul) prin-
te în pădurile ecuatoriale.

Acest animal cântărește 203 kgr.
are o înălțime de 2.50 m. Pusă
într-o cușcă dimpreună cu 40
oameni puternici ca fostul campio-
n boxer Dempsey, această gorilă
nu-l ar face bucăți, cu ușurința
cu care un copilăș ar distruge o
cărăușă.

Vedeți în stânga ilustrației mâni
de gorilă, iar de desubt, mâni o-
mnești: Deosebirea principală e
la degetul cel mare. Gândirea a
desvoltat degetul cel gros; după
aceasta a desvoltat și fruntea omului
în dreapta. Gorila e ură și fero-
citate, dublate de forță brută.

Figura omului reflectă gândire
calmă, analiză, raționament în loc
de ură, argumentare în loc de lo-
tuș.

Fiecare din noi poate analiza aces-
te două fețe o jumătate oră și
și cugete adânc, privind-le.

Sunți fețele a doi frați, după sa-
răci, frați separați în timp de un
milion de ani.

Fiecare din noi avem ceva din
ambele figuri.

Fiecare are momente, când ura
deșteaptă gorila în sufletul lui. Din
bătălie, fiecare luptă împotriva go-
ricii și se silințe să recapete cai-
mii figurii din dreapta.

În corpul acestei gorile, oasele și
toate organele sunt la fel cu ale o-
mului. Construcția creierului, cu
cele două împărțituri, controlând
partile opuse ale corpului, e apro-
pe identică.

Știința ne spune că, la început,
înaintea de un milion de ani, acest
om și această maimuță, erau foar-
te apropiați intelectualicește: gorila
în pădurile tropicale și animalul
ce avea să devină om, trăind în
Nord lângă Europa Mediteraneană
și Nord-Vestică.

Gorila era un monstru puternic,
capabil să tină piept unui leu. Cu
mâini și mâini, își putea înfrun-
ta și pedepsi inamicii. Se baza deci pe
forța brută și niciodată n'a stat
să cugete, căci niciodată n'a avut
scurt.

Creatura ce avea să devie om,
era slabă și timidă.

Unul dintr-o duzină de animale

*Viața pe acest pământ a început în ocean, s'a desvoltat
în mod ciudat, influențată de climă și hrană, dar mai pre-
sus de toate, de minunata forță a creierului, numită gândire.*

*Fotografia celor două capete și a celor două perechi de
mâini, ilustrează acțiunea cugetării asupra fizicului.*

*Deosebirea între cele două figuri, nu e decât o dife-
rență de intelect.*

*Și gândirea în creierele voastre, — deși rezultatul nu se
poate vedea cu ochiul, — poate pune între voi și urmașii
voștri, o deosebire tot atât de mare, ca între omul cugetător
și gorilă.*

Par fi putut omori. Toate îl înfri-
coșau, în timp ce gorila nu se te-
mea de nici unul.

Omul Nordului mai mic, mai
slab în mușchi, își căuta scăparea,
ascunzându-se în caverne, cățărân-
du-se în pomi.

Trebuia să gândească.

Și aci sta salvarea și progresul
său.

Expresia de pe figura gorilei, o
vedeți grotesc imitată pe fața unui
copil pângând.

O puteți vedea pe fețele boxe-
rilor cărora legile noastre disgrați-
oase le permit să se lupte în pu-
blic.

Puteți vedea ceva din expresia
gorilei pe fețele oamenilor, încercând
să se înșele unii pe alții sau
certându-se ca niște câini, pentru
un fleac.

Fiecare tată și mamă căruia îi
cade în mână această pagină, ar
trebui s'o arate și s'o explice copi-
ilor, să le arate deosebirea între
cugetarea calmă, ce se oglindește
pe fața omului și între turbarea,
ce schimonosește fața maimuței.

În această ilustrație, gorila atacă
această problemă :

„Cum pot omori și înlătura ceea
ce-mi displace, cum pot să-mi im-
pun voința prin violență?” O ve-
deți, cu brațele ridicate spre dis-
trugere. Nu are altă metodă.

Omului, problema i se înfățișea-
ză astfel:

„Cum să inving forța și violența,
prin dreptate și înțelepciune?”

Fără să uzeze de forță, ci numai
de invizibila putere a creierului, o-
mul a pus în serviciul său Cascada
Niagarei ce are puterea unui mil-
lion de gorile la un loc.

Aceeaș putere a gândirei, captea-
ză și se servește de lumina fulge-
rului, care face pe gorilă să se în-
covoale de teroare și care gonea pe
oamenii sălbateci, urlând spre ca-
vernele lor.

Mintea omului confecționează o
carabină într-o fabrică, un glonte
exploziv într-alta.

Vânătorul african întâmpină go-
rila. Calm, degetul lung și subțire,
apasă pe trăgaci. Glonte explodează
în pieptul animalului, luân-
du-i viața. Gândirea, rațiunea a în-
vins violența gorilei.

Observați opera gândirii: a înăl-
țat fruntea, a cizelat fața, bărbia și
nasul omului.

Vedeți cum gândul aplicat cu
dexteritate mecanică a desvoltat
mâna omenească, măbind degetul
cel gros, altă dată, doar o ghiară,
și care acum e un prețios ajutor,
pentru oricare din cele patru de-
gete.

Priviți mâna gorilei, grosolană și
informă, o simplă cangă, de care
se servește, pentru a lovi, sau pen-
tru a apuca o cracă.

Comparând figura omului, cu fi-
gura maimuței, aveți în față două
mari etape ale drumului parcurs
în decursul vremurilor dela vio-
lență, la calmă reflexiune.

În epocile trecute, acum un mil-
lion de ani, strămoșii noștri, nu a-
rătau mai bine, decât fața acestei
gorile.

Cugetarea a determinat deose-
birea.

Analizați gura oribilă a gorilei,
nasul hidos, ochii sălbateci, mici
și apropiați, unde niciodată n'a
sclipit vreun gând, ci numai ură
feroce.

Observați cât de jos sunt acum
urechile omului. Cu un milion de
ani înainte, creștetul capului era
drept deasupra nivelului ochilor și
urechile aproape de creștetul ca-
pului.

Cugetarea a format încet, dea-
lungul vremurilor acest craniu,
minunat templu al intelectului.

Oricine știe, că prin anume exer-
ciții, se poate desvolta fiecare muș-
chiu al corpului; ilustrația aceasta,
ne arată ce mult se poate face,
printr-o rațională exercitare a cre-
ierului. Cele două figuri și cele două
perechi de mâini, ne dau o sută de
invățăminte.

Figura și mâinile gorilei, repre-
zintă materialul nelucrat al forței.

Figura și mâinile omului e pro-
dusul lucrat iar gândirea e fabri-
cantul.

**Participați și Dvs.
la marile excursiuni
organizate de revista
Realitatea Ilustrată**

1) Trei săptămâni în Italia (5—24
Sept.) Lei 35.500. 2) Trei săptămâni
înconjurul Europei (6—25 Sept.) cu
oprire de 10 zile la Paris, Lei 27.000.

În aceste sume se cuprind AB-
SOLUT toate cheltuielile, până la
ultimul bacșiș: hoteluri de lux,
restaurant de primul rang, vagon
restaurant și vagon special cu pa-
turi, nenumărate excursii cu auto-
mobile de lux, intrările la muzee
și la localurile de distracție, etc.
Cereți prospectul la administrația
ziarului nostru și vi se va trimite
gratis. Inscriseri se primesc numai
până la 28 August cor.



OMEGA

CEASORNICUL

**DE PRECIZIE
PENTRU
TOATĂ VIAȚA**

REALITATEA ILUSTRATA VIETNI

Prea multă politeță ..

A CUM câțva timp un hoț se introduse în locuința nesupravegheată a unui bancher din Chicago plecat din oraș. Tocmai pe când se indeletnicia cu împăturirea covorului persan din birou, ușa se încuie dela sine și fiind lipsită de mâner, hoțul se văzu prins. Toate străduințele sale de a se elibera din această închisoare neprevăzută, rămuseră zadarnice. In cele din urmă avu o idee genială. Apucă receptorul telefonului și chemă poliția.

— Ajutor, hoții! Săriți! mă omoară! strigă cu disperare. Trecură 10 minute și pungașul se frământa cum ar putea să scape din acest bucluc. Apoi auzi pași, ușa se deschise brusc și se văzu în fața a cinci polițiști. Pungașul tocmai se pregătia să ridice mâinile în sus, când se întâlnește minunea, ca polițiștii să i se adreseze cu numele domnule Hudchen, numele bancherului plecat.

— Așa dar, mister Hudchen, ai fost victima unui atac banditesc? îi spuseră. Ai fost rănit?

Hoțul își veni repede în fire, își așeză cravata, se pipăi pe tot trupul și răspunde ușurat: „Se pare că nu”. Apoi polițiștii examină casa, constatând că hoțul fugise, lăsând unelte în locuință. In timp ce polițiștii confiscă aceste instrumente, hoțul vărsă o lacrimă pe furis.

Apoi i se adresă întrebarea dacă putea să descrie hoțul. Pungașul svett, elegant, dădu din cap foarte emoționat, afirmând că hoțul fusese un om înalt și sdravăn, înarmat până în dinți. Polițiștii încheiară un proces verbal amănunțit și spuseră apoi: Domnule Hudchen, vă rugăm să lăsați toate aci, așa cum se află, până ce vor veni detectivi speciali ai secției criminale. Ei se vor ocupa de rest. Vă salutăm.

Radios, hoțul își însuși toate obiectele de valoare și se făcu nevăzut, datorită politeții excesive a poliției americane.

Cavalerism modern

TRUBADURII și truverii din epoca medievală au pierit de mult; totuși n'a pierit încă cu desăvârșire spiritul de curiozitate din acea epocă. Și nu e numai decât nevoie de-o armură medievală, spre a dovedi un cavalerism dus la extrem față de femeia iubită. E drept că in epoca noastră a camaraderiei dintre sexe, cavalerismul e o floare rară, dar că n'a fost stărpită încă cu desăvârșire, o dovedește următorul caz, desbătut acum in fața curții cu juri din Versailles:

Un italian, anume Angelo Macher, a fost arestat pe baza propriilor sale declarații, acuzat fiind de-a fi ucis pe compatriotul său Morloti, in timpul unei cerle într'un han, proprietatea soților italieni Pizzargali. In cursul desbatărilor, martorii afirmară că Morloti a fost asasinat de către băiatul hangiului, într'o încăierare in care Macher dimpotrivă apăra pe Morloti. Macher protestă cu toată energia, jurând că spune adevărul in afirmația lui, invinuindu-se a fi ucigașul victimei.

Totuș adevărul a fost descoperit. Macher iubește pe fata hangiului și voia s'o ferească de rușinea de a avea un frate ucigaș. Preferă să

se acuze pe nedrept și să ispășească o crimă săvârșită de altul, decât să-și vadă iubita expusă unei știrbiri a bunului renume al familiei sale.

Oare d-ra Pizzargali va ști să aprecieze gestul acestui cavaler, sau in timp ce el stătea in prevenție și-a găsit un alt prieten? Te pomenești că îi va fi rușine să devie soția unui „criminal”, chiar dacă această crimă a fost comisă numai in imaginație și din prea multă dragoste.

A întineri, întinerire

INTINERIREA. — Iată marea problemă a zilelor noastre! Bătrânețea a ajuns un spectru hidos. Chirurgii specialiști ar putea povesti multe, in legătură cu acest deziderat. Așa de pildă, soția unui medic din Shanghai a făcut o călătorie de 20 de mii de kilometri, pentru a se supune la Londra unei operații cosmetice, care să-i redea obrazul neled din tinerețe. Chirurgul londonez Willie spune că doamna n'a povestit soțului nimic de scopul călătoriei sale, ca să-i facă o surpriză la intoarcere.

Un alt caz este acela al unui maharadja din Indii, vestit in țara sa prin trăsăturile demne, energice și autoritare ale chipului său. Dar odală cu bătrânețea fața lui se brăzdă și simția că supușii pierd încrederea in el. Atunci plecă la Londra, se supuse operației făcându-

loare de minuni și suveranul se-xagenar se înapoie in Indii având obrazul unui tânăr de 30 de ani.

Și mai romantică e istoria aceluia englez, plecat acum cinci decenii in Indii și îmbogățit acolo. Ajuns la o vârstă mai înaintată se înapoie in Anglia cu speranța să se căsătorească cu aceea, pe care o iubea de mult, dar pe care n'o luase de soție in tinerețe, din pricina sărăciei sale. Nu îndrăzni însă să se înfățișeze in fața iubitei, cu chipul lui sbârcit, când dansa purta in suflul imaginea adolescentului de pe vremuri. Chirurgul îi făcu operația de rigoare, căsătoria avu loc, dar soțul nu bănuia că, cu o săptămână mai înainte, și soția lui fusese la acelaș chirurg, in acelaș scop...

Chirurgul londonez e convins că peste 50 de ani nu va mai exista nici un obraz, care să poarte urmele bătrâneții. Operația cosmetică va deveni un lucru tot atât de normal, precum e socotit astăzi tratamentul măselelor bolnave.

Venera din Nyregyhaza

O RAȘELUL Nyregyhaza din Ungaria e un orașel cât se poate de moral. De câteva zile are parte, spre marea indignare a locuitorilor săi de o vizită foarte imorală.

D-na Venera in persoană a binevoit să facă târgului Nyregyhaza cinstea vizitei ei — o cinstă permanentă, căci nu e vorba de o vi-

zită trecătoare, Afrodita, născută din spuma Mării, s'a holărit să se crotească, cu zâmbetul ei fermecător, piața mare din Nyregyhaza. N'a venit se înțelege in curtea

oaze, ca acum câteva milenii; e platră, și e opera unui sculptor maghiar Sigmund Kisfaludi. Inca și modelul ei antic din Milet din Efesus. Venera din Nyregyhaza e goală, goală din cap până în picioare. Nu poartă nici șosete și nici măcar un căl de primă chilot de bue. Veți conveni că d-voastră că cetățenii orașului au motiv de indignare. O femeie goală in mijlocul târgului, e un scandal intolerabil. Pe de altă parte e vorba de o operă de artă care nu era chip s'o distrugă pur și simplu. Localnicii au găsit o soluție ingenioasă. Au pus-o in apăsare in timpul nopții, iar când a zău zi, zorile trandafirii se treziseră peste târg, ele au găsit pe Venera îmbrăcată într'o cămășuță de mătălelă, din cele mai elegante.

E încă foarte îmbucurător că Nyregyhazienii au găsit de bună voință să îmbrace statuia imorală cu horbotă; in scrupulozitatea morală s'ar fi putut foarte bine să investească într'un capot de țelinelă. Dar te pomenești că in fața scriem aceste rânduri tu ai întâmplat așa.

Te joci cu morala la Nyregyhaza?

DUDUIA GRADINARIȚA



TESTA
COMBATE
DURERI DE CAP-MIGRENE
NEURALGII-DURERI DE DINȚI
RACELI-GRIPA-JUNGHIIURI

2.000.000 lame de ras



DIAMOND
REGISTERED

se vând zilnic in toată lumea

Institut Cosmetic Medical
(Institut de inframusețare)
Știrbei-Vodă No. 34. Tel. 311/44
Dr. F. KOVACS
Specializat la Vienna

Boli de piele și cosmetică. Diatermie, Raze ultraviolete, Fizioterapie. Îngrijirea feței. Distrugerea radicală a părului de prisos, sbârcituri, negi, coșuri, pistrui, semne de naștere. Tratament de întinerire. Cură de slăbire locală și generală, varice, etc.
— Vânzarea produselor proprii —

Dați cu petrol pe păr



Nici un produs nu posedă in acelaș grad, proprietăți stimulante și curative pară rădăcina părului, ca petrolul.

De multă vreme, s'a constatat într'adevăr că lucrătorii de la sondele petrolifere au toți păr excepțional de frumesc. Puterea de pătrundere înăuntru a acestui lichid permite a se imbiba adânc țesăturile pielii capului și acționa direct asupra rădăcinii și a glandelor capilare.

PETROL-ul HAHN este un petrol concentrat și chimic pur care, printr'o tratare specială de laborator, devine neirradiabil, degajat de orice substanță grasă străină și de orice miros plăcut. Mai mult, eficacitatea sa este sporită prin adaugarea de substanțe vegetale, minime dozate.

Oprește căderea părului, distruge mătreața și tratează cu mult eficace toate afecțiunile părului.

DE VÂNZARE LA:
Farmacii, Droguerii, Parfumierii, Saloane de Coafat, etc.

Petrole
Hahn
Prescris de către corpul medical

Citiți „LECTURĂ



La Sport si Joc

întrebuințați Cremă Nivea. Căci grație conținutului ei de Eucerită, care se găsește numai în Cremă Nivea, pătrunde ușor în piele, și numai Cremă pătrunsă poate să dea un rezultat binefăcător.

CREMĂ NIVEA

evită efectul uscării pielii în aer; întărește efectul bronzării a luminei și razelor solare, chiar și pe vremuri noroase, și evită pericolul arsurilor solare.

Lumină, aer și soare și pe lângă aceasta Cremă Nivea!
Doze: Lei 16.-, 34.-, 72.-. Tuburi: din cositor curat: Lei 30.-, 45.-

DE VOIRBA CU CITITORII

frumosi. — Fii bine venită! Nu m'importă. După scris pari de serioasă pentru... cei „șai-gener” ani și o lună... 1. Lya Mara în Hollywood împreună cu soțul Friedrich Zelnik. 2. Nu te lua cu sponsorii neîntemeiate; Mary și tu gândești n'au să divorțeze... pentru portretul Elizei La... și fit sigură că-l voi păstra...

mai mare admiratoare a d-tale. — Nu să-ți schimbi grabnic pseudonimul altfel risc să intru în gurile celor de soare ale mele. Și te asigur că toate aceste guri la un loc s'ar umplă la întrecere cu craterul Vezuviului. Te-ai cam grăbit cu „Poli-... asigurare”. Rezultatul concursului a fost publicat la timp. Pe viitor sper că fii mai calmă și mai ales să eviți pericolul pseudonimului!

— Scrie-i actriței Barbara prin „The Standard Casting Directory”, 616, Taft Building, Hol. Cal. U. S. A. Utilizăți limba engleză. Amănunțite celelalte nu-mi sunt cunoscute dar dacă o adori cu atâta pasiune, încerc să fac mărturisiri com-

Junian. — Adresați-vă în str. ... Există acolo o asemenea... particulară, care vă poate da... informațiuni.

Vam spus-o și o repet: e greu să plasați un scenariu... corespondență, chiar dacăți am... mai faimoase recomandății. Dacă n'ati participat la concursul de... organizat de revista noastră?... calități apreciable cu care v'ati... releva. Alt procedeu nu cunosc decât acela de a găsi capitalul... și a realiza filmul, prin orga-

si Nache. — Gary Cooper este... dar nu-i cunosc confesiunea... crede-mă — ar trebui să te în-... foarte puțin. Scrie-i prin „The Standard Casting Directory”, 616, Taft Building, Hol. Cal. U. S. A. Olevens-Alba-Iulia. — Vedeți, mai... răspunsul dat sub pseudonimul... Julian.

Marie Pop. — Am scris în repe-... rânduri că nu cunosc adresa e-... miliardarului John Rockefe-... Regret din suflet, dar n'am nici... regii... dolarului... Sunt... E sigur însă că dacă-i... „John Rockefeller U. S. A.” poș-... găsește. Regii încoronăți sau nu, cunoscute de poștă.

Pianista codrilor. — Dacă se poate... fată să se îndrăgostească de alta?... Sunt cazuri sporadice pornite... concepții bolnave... Dacă e vor-... de d-tale, te compătimentează din tot... 2. Nu. Nu sunt eu acel Nino... care-l învâluia Marcella Albani în... Dar ce și-a trecut prin cap să... întrebă așa ceva? 3. Pe Miss Ro-

mânia, firește. 4. Camilla Horn nu e căsătorită.

Quid dicit. — Stimată domn, concursurile noastre nu sunt făcute numai pentru d-ta, ci pentru toți cititorii. Și miile de soluții pe care le primim, de fiecare dată, nu pot fi controlate în câteva zile... Și apoi trebuie lăsat și cititorilor timp de gândire și de răspuns. Avem cititori, cari participă la concursurile noastre și prin Franța, Belgia, ba chiar în alte continente decât în Europa.

Licurici. — Da, da, prieteni anonimi Destul de frumos, nu?... Vom avea cred ocazia s'o vedem pe Brigitte Helm, în viitoarea stagiune cinematografică, în alte creații interesante. Faptul că n'a mai apărut, câtva timp, pe ecran se explică printr'un conflict pe care l-a avut cu societatea de producție Ufa, conflict isorât din cauza publicității filmului „Manolescu, regele escrocilor”, unde numele ei a fost trecut cu litere prea mici, în comparație cu al lui Mosjoukine. Totul însă, s'a aplanat în ultimul timp.

Gecon. — Ce spui că ești incult... de meserie? Felicitările mele! Cu asemenea meserie trebuie că ai o foarte mare trecere în societate (dovadă că te dispuți până și cu... coșul meu). 1. Ioan Petrovich nu e nici „om artist” și nici „om frumos”, ci... „om sănătos” (o calitate foarte importantă). 2. Greta Garbo răspunde firește și în franțuzește, dar depinde cui!... 3. Dacă Clara Bow se retrage din cinematograful?... Cred că un spectator ca d-ta ar fi singurul în stare s'o determine la aceasta...

Tofana. — Ca absolventă a Conservatorului și cu asemenea perspective de întreținere în străinătate, aveți toate șansele să reușiți. De ce să vă descurajez, când nu e cazul?... Adrese pentru probele de fotogenie, nu vi le pot comunica, decât prin poștă... Din partea mea, fiți sigură de tot concursul!

Ochi verzi. — Cu altă ocazie... Pentru filmul acela s'a complectat distribuția... De ce nu te-ai grăbit?... Michele. — Wladimir Gaidaroff s'a născut la 25 Iulie 1897, la Poltava în Rusia. A absolvit gimnaziul, apoi universitatea, dar s'a consacrat teatrului ca elev al lui Stanislawski, jucând mai întâi la Moscova, apoi la Berlin, unde câtva timp, a avut teatrul său propriu. E căsătorit cu actrița Olga Gzowskaia.

Siria. — 1. Fred Louis Lerch s'a născut la 28 Martie 1902 la Ernsdorf în Austria. Cele mai importante creațiuni ale sale au fost: „Valsul lui Strauss”, „Familia fără morală”, „Liebele”, și „Freiwild”. Locuiește la Berlin, Regensburgerstrasse 14. 2. Brigitte Helm, la Berlin Dahlem, Im Winkel 5.

Polonaise. — Întâmplarea a făcut să nu văd filmul acela, așa că nu știu cine l-a interpretat pe Nelson. 2. Da Conrad Veidt s'a recăsătorit. Scrieți-i în limba germană și cred că vă va răspunde. Luminița. — Ce legătură are vârsta mea cu scrisorile d-tale. Că vreau să par enigmatic te înșeli; așa e firea mea și pace. 1. Conservatorul de muzică și artă dramatică se află pe strada Stürbey Vodă 27, București II. 2. Școala de belle arte își are sediul în Calea Griviței 22, București III. Bulgari Valeriu. — Nu știu nimic de soarta poeziei trimise... E posibil să fi intrat în grațiile coșului. A mai făcut el multe poezii de astea... Diana. — Ramon Novarro s'a născut la 6 Februarie 1899 și faptul că și s'a părut un copil nu face decât să-l măgulească. E unul dintre actorii cari nu vor îmbătrâni repede, cel puțin așa ne-a dovedit până acum... Probabil că de aceea nici nu vrea să se... căsătorească. Hugo. — Fotografia dv., a sosit prea târziu. Selecția era doar făcută, după cum puteți constata în altă parte a revistei.

Nelli (pardon! Greta). — Așa dar iată că și-a trădat adevăratul nume... 1. Conchita Montenegro a debutat în filmul „Femeia și Paiata”. A fost aleasă la concursul instituit pentru acela rol. Nu are decât 18 ani. 2. Câinele Rin-Tin-Tin aparține unui american, al cărui nume îmi scapă, dar care s'a îmbogățit de pe urma acestui inteligent patruped.

Sbilț-Brăila. — Greta Garbo are 1.63 m. înălțime; John Gilbert, 1,74 m.; Ramon Novarro, 1,72 m. și Anita Page, 1,58 m. 2. Conservatorul se deschide în luna Septembrie. Condițiunile examenului și datele precise le puteți obține numai dela secretariatul acestei școli str. Stürbey Vodă 37, București II.

Sărmanul Dionis. — Cea mai frumoasă vedetă a ecranului?... Iată o problemă pentru a cărei soluționare vom institui în curând un mare concurs. Nu se poate indica cu oarecare precizie decât prin supunerea la vot public.

Aveti deci puțină răbdare și veți fi satisfăcut.

Constantin Ciurea. — O casă de producție cinematografică nu primește elemente decât prin concursuri, sau prin recrutări pe care le crede ea de cuviință. A vă trimete fiul în străinătate, fără nici un fel de tratative prealabile e foarte riscant. Concursul meu se limitează la a vă da părerea sinceră și dezinteresată.

Tamara Soraine. — Mulțumesc pentru frumoasele salutări trimise de pe malul mării!

Vania. — Harry Liedtke s'a născut la 12 Octombrie 1888, la Königsberg. A debutat în cinematograful prin anul 1911. E căsătorit cu actrița Christa

Tordy și locuiește la Berlin. A fost și este unul dintre acei mai activi protagoniști ai Germaniei. Ca să enumăr toate creațiile sale, mi-ar trebui o pagină întreagă... Se zice c'ar avea intenția să facă un turneu teatral în toată Europa, cu care ocazie ar vrea să viziteze și Capitala noastră.

Noni. — Bună ziua!... Ai stat se vede prea mult cu capul la soare... Fii sigur c'am să-i comunic Ditei Parlo dorința d-tale nestrămătuțată de a o lua în căsătorie... Pân'atunci, nu faci rău decât consulti un medic...

Mariana. — Eric Barclay filmează în Franța. Locuiește la Paris 15, rue du Cluque. Vrei și telefonul? Iată-i: Elysee 41/61.

Desamăgita. — Ți-ai creat singură nenorocirea, prin pripăsierea atâtor prieteni în jurul căsniciei d-tale. Ori care alt bărbat ar fi avut aceeași slăbiciune într'o atare situație. Vinovat nu e el, ci femeia care a dat curs aventurii. La vârsta d-tale, ar fi trebuit să știi că există anumite femei inconștiente, care simt o voluptate incomparabilă să distrugă căsniciile... Mulțumește-te, cel puțin, că soțul și-a cerut iertare și și-a mărturisit totul. Aceasta dovedește că te iubește. E o copilărie să te gândești la divorț!... Încearcă să uiți incidentul și caută pe viitor să inviți cât mai puține prietene...

Banda veselă. — Intr'adevăr, Adolphe Menjou e un om foarte cult. A absolvit Academia militară și are diplomă de inginer. E de origine franceză dar s'a născut în America, la Pittsburg, în anul 1890. Locuiește la Los Angeles, 1911 Carmen Avenue și vorbește corect franceza.

Califul. — Baby Peggy trebuie să aibe acum vre-o 12 ani. Nu mai filmează pentru moment pentrucă își face studiile necesare.

Cortinski. — D. V. Vasile ne-a trimis o scrisoare prin care recunoscând că fotografia publicată ca fiind luată de d-sa vă aparține. Afirmă însă că n'ar fi trimes-o dânsul la redacția noastră, ci că un alt prieten comun, care o avea, i-a făcut această farsă. Noi n'avem cum pune la îndoială buna credință a corespondenților noștri.

La numeroase întrebări care ni se pun, atragem atenția cititorilor că d. Jean Mihail n'are nimic comun cu revista „Realitatea Ilustrată”.

D. Mihail urma să regizeze filmul „Rapsodia română” pentru care noi am premiat scenariul domnului doctor Mihăleanu.

Cum realizarea filmului s'a amânat sine die, nu mai avem nici o relație cu d. Jean Mihail.

J. de S.

ZIUA MARINEI



Echipajul român de pe brikul „Mircea”, la 7 Iunie 1905 a ocupat cuirasatul rus „Kneaz Potemkin”, abandonat de marinarii ruși, rebeli.

La 15 August s'a sărbătorit ziua marinei.

Inceputurile marinei românești, se pierd în legendă. S'ar fi găsit urmele unei corăbii a lui Ștefan cel Mare...

Printre primele unități ale marinei noastre moderne, se numără canoniera „Fulgerul” și vasul „România”, cari au cooperat cu forțele de uscat în războiul dela 1877. Marinarii noștri fuseseră atunci debarcați, căci vasele românești erau trecute rușilor. Șalupa „Rândunica” a scufundat tot atunci un vas turcesc, iar bateriile noastre de coastă scufundară un monitor.

La 1880 s'au comandat cricișătorul „Elisabeta”, — care era pe vremea aceea cel mai modern vas de războiu din Marea Neagră, — brikul școală „Mircea”, pe care și azi elevii dela marină învață meșteșugul navigației, precum și trei torpiloare. Dăm alăturat fotografia echipajului acestui brik, care a ocupat și-a făcut paza cuirasitului rus „Kneaz Potemkin”, abandonat în raza portului Constanța, la 7 Iu-



Vaporul „Dacia” sub comanda domnului căpitan V. Păun, a fost armat în timpul războiului

nie 1905, de către marinarii ruși. La 1908 s'au comandat 4 torpiloare și 8 vedete, iar după război 4 canoniere din Franța și 2 distrugătoare din Italia, „Mărășești” și „Mărășești”.

Între timp — acum vreo 25 ani, — Serviciul maritim lansează confortabilele sale poaze de pasageri, spre mările dului și Orientului.

Peste vre-o două luni, ne s'au sosit contratorpiloarele „Reginaria” și „Regele Ferdinand”, cum și submarinul „Delfinul”.

În timpul războiului din 1914, vasele S. M. R., cu echipaj românesc, sub comanda ofițerilor români, fost prevăzute cu tunuri de calibru, după cum se vede în curioasa fotografie alăturată, pe bordul „Daciei”. Aceste vase deveniseră vase de luptă și avioane. Tunul de pe „Dacia” are de 303 m. m.; comanda o avea căpitanul Păun.

(Fotografia și date puse la dispoziție de d. căpitan în marina Tonegaru).

Revuiștii noștri



ION PRIBEAGU

care a obținut un răsunător succes cu revista „Odată și bine” ju-

cată de 50 de ori în șir la teatrul Neptun din Capitală, în beneficiul sinistraților din România.

D. Ion Pribeagu va pleca cu revista „Odată și bine” în turneu vizitând cele mai importante orașe din țară.

Prologul revistei va fi spus de autor.

Succesul „Miss României” la Galveston

După cum am anunțat d-ra Mariana Mirica, reprezentanta României la concursul mondial din Galveston, a reușit un mare succes, primind premiul al III-lea din 40 concurențe.

Ultimele fotografii ale frumoasei noastre alese, au apărut în „Albumul Concursului de frumusețe.”

Acest album este tipărit pe hârtie velină, cu copertă cartonată și cuprinde sute de fotografii, în culori ale concurențelor din țară și străinătate. Preț 80 lei. De vânzare la toate librăriile, depozitele și chioșcurile de ziare.

Teatrele de vară

S'o luăm dela 'nceput la Grădina Neptun

D. N. N. Șerbănescu, are meritul de a fi prezentat publicului bucu-reștean, un reușit spectacol gen pasărea albastră.

Montare frumoasă — tablourile din prolog și Veneția minunate — muzică, balet, sketchuri — bună ca idee parodia după Otelo, și reușită ca executare cea dela băi, — cuplete, abundă în noua revistă la Neptun.

D. Niculescu-Buzău cu umorul său sec, d. Trestianu — un real talent de comedie, admirabil ca mască și atitudine în Charlot — Milică Milian, Titu Protopopescu, Tutu Moarcăș — un admirabil cântăreț — N. Theodoru, d-nele Consuela Dimitriu, Lulu Nicolau, Veve Cigalia, Greta Pop, au constituit un ansamblu bine pus la punct.

* * *
Duminică 24 August 1930, va avea loc în parcul „Vlad-Țepeș” din B-dul Ferdinand, o mare serbare de vară la care se va alege cea mai frumoasă fată din sectorul II Negru și care va fi fotografiată și publicată în revista noastră.

Curiozități din China și Japonia

CUPRINSUL:

La Bergen; La Tokio; Sfânt; Nara; Cum trăesc și mor japonezii; Spitalele; La hama; Kamakura; Cum mănâncă japonezii; Femea japoneză; Japonizează; Caracterul Nipon; Teatrul Peking; Bucătăria chineză; Teatrul Dalai Lamei; Nankin; Șamele; rașul bogăției și al mizeriei; Cina chineză; Mizeria Shanghai; Particularitățile Chinei.

PREȚUL 20 LEI

Privighetoarea, cântecul și viața

Este scrisă și tălcută pentru copii și tineret de d. Ion reșu în minunata „CARTICIA PASĂRILOR ȘI ANIMALELOR” Ilustrată în culori de Dem.-Lă — De vânzare pretutindeni — Editura „ADEVARUL” S. A. București.

Morumentele lui Budha

IPA adepții budhismului, cari populează o mare parte a Indiei, a Asiei centrale și răsăritene, un Budha, e un învățator care apare din timp în timp și propovăduiește adevărata doctrină, atunci când începe să pălească.

Budha — după adevăratul-i nume, principele Gauthama — s'a născut cam prin 586 i. Chr. și a trăit 80 ani, după cum reiese din inscripțiile rămase.

El a fost fiul unui șef al tribului Sakiyas, un clan republican, care trăiește și azi, are descendenți în India.

El a fost un mistic, deși tradițiile referitoare la el, la doctrina și filosofia sa, au fost păstrate, nu s'a găsit însă o descriere autentică a omului, afară de aceea că avea trăsături frumoase și un cucui în cap.

Milioane de statui ale lui Budha, sunt răspândite în toată lumea, și e curios că în genere aceste statui se cam asemănă.

Savanții au căutat să stabilească originea concepției budhiste, asupra caracteristicilor fizice ale lui Budha.

Chestiunea pasiona și multe cercetări au fost zădărnice. În cele din urmă, pare să se fi rezolvat de către savanți, cari au făcut studii în regiunea Peshawar, cunoscută în vechime sub numele de Gandhara, situată lângă frontiera Indiei.

Acest district, conform rapoartelor arheologice era sediul unei școli de sculptură indo-elenă, care exercita o considerabilă influență artistică.

Că acestor sculpturi se datorește conturarea de bază, a imaginii acceptate a lui Budha, pare acum în afară de orice îndoială, căci s'au descoperit în statuetele de mai târziu, influențe din timpul Gandharei sau cum se numesc acum, Peshawar.

Dăm aci o piesă mai veche a Gandharei. E în stilul grec, și se evidențiază caracteristică tehnicii elene, care se remarcă deosebit în marmura și în tratamentul sculpturilor moderne.

Trei sute de ani mai târziu, o altă statuie a lui Budha, cunoscută sub numele de Budha lui Sarnath din secolul al cincelea, are în jurul capului un nimf ornamentat, care păstrează încă tendințele elenice.

În secol mai târziu, apare o nouă statuie a lui Budha, acum celebră. Fiind în dreapta: Buddha lui Sarnath din al cincelea secol, cu nimbul ornamentat. Jos: Budha cu aureola din secolul VI.

gura centrală, e mărginită de două statuete și întreaga opera e absolut orientală, deși mai păstrează încă drapelele caracteristic grecești.

Șapte secole mai târziu, fu cioplit celebrul Budha în piatră neagră. Și acesta mai păstrează încă drapelele școlii din Gandhara.

Primul pas spre părăsirea acestei tendințe, pare a fi fost făcut cu medievalul Budha al lui Burmese, sculptură care a decorat palatul regelui Thibaw din Mandalay. Aceasta e din alabastru și nu mai are nici una din trăsăturile convenționale ale Peshawarului.

O interesantă piesă originală din Peshawar, a cărui influență, după cum spun savanții se simte în statuetele lui Budha, e sculptura reprezentând o-



La dreapta: O statuie a lui Budha, produs al școlii din Gandhara, una din cele mai vechi opere, evidențiind tehnica greacă.

De sus în jos: Admirabil specimen de sculptură indo-elenă, apărută mai târziu. Șapte secole mai târziu se ciopli acest Buddha în piatră neagră. Medievalul Buddha al lui Burmese.

merica legendă a calului troian.

În toate sculpturile, Budha are înfățișarea unui călugăr, șezând cu picioarele încrucișate, adâncit în meditare.

Din numeroasele chipuri, reiese că Budha avea trăsături de o deosebită frumusețe. Printre acestea, fără îndoială, cucuiul din vârful capului acoperit cu bucle de păr. Între sprincene are iar o suviță de păr, care la unele statui strălucește ca metalul. Brațele îi sunt atât de lungi, încât dacă ar sta în picioare mâinile i-ar ajunge la genunchi.

MĂRUNTE

Dr. WYNNE DESPRE BOLILE

DE GÂT

COMISARUL sanitar al orașului New-York, a dat un comunicat prin care atrage atenția cetățenilor marelui metropole, asupra consecințelor grave ce le pot avea bolile de gât, neglijate îndeobște de oameni.

O simplă inflamație a gâtului, poate aduce difteria, meningita, artrismul și chiar diferite boli de inimă. Surzenia și-atâtea alte boli de urechi și nas, pot fi tot urmarea unei inflamații a gâtului, neglijată atât de ușor.

TOȚI ESCHIMOȘII S'AU CREȘTINAT

UN ZIAR american ne aduce știrea, că toți Eschimoșii au fost creștinați. Aceasta în decurs de 40 de ani. Primul misionar creștin, a debarcat în Alaska în acest scop în 1890.

3600 GRADE CALDURA

PROFESORUL Ricardo dela universitatea din Bolonia, a constatat pe baza unor complicate cercetări asupra obiectelor rămase, că pe timpul când orașul Pompei, a fost distrus de erupția

vulcanului Vezuviu, s'a desfășurat în partea locului, o temperatură de plus 3600 grade Celsius.

ZAHAR PENTRU DIABETICI

CERCURILE medicale germane, acordă un deosebit interes zahărului sintetic numit „Sionon”, inventat de curând de un chimist german. Siononul desvoltă aceleași calorii ca și zahărul din struguri, e dulce și se poate folosi, fără ca să mărească conținutul zahărului din sânge. Această invenție va aduce mari faloase bolnavilor de diabet.

RUDYARD MULLTON

Detectivul Trevor Gex, în luptă cu bandiții din Chicago.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Banditul Dean O'Banion, a fost asasinat de necunoscuți, în florăria sa din Chicago.

Doctorul Blink, șeful serviciului de identificare, descoperă pe doi italieni, Rino Alfieri și Lug Aldore, cari trecuseră la ora crimei, prin fața florăriei; ei au fost văzuți de un policeman.

Deși amprentele culese pe cadavrul sunt identice cu ale lui Rino Alfieri, totuși acesta neagă că ar fi intrat vreodată în florărie.

* * *

Nu vreți să vorbiți! Foarte bine. Veți fi supuși unui interogatoriu de gradul al doilea.

Rino Alfieri și Lug Aldore fură coborâți la subsol, unde se luau „interogatoriile de gradul al doilea”.

Intunec, umed. Tăcere adâncă.

Policemanii conduc pe arestați, îi aliniază pe un rând. Sunt cinci arestați, în șir: Nino, Lug, Wily Scream, Joe Desk și portarul hotelului Esplanade. Când se obicinuiră cu întunerecul își dădură seama că în încăperea plutește o lumină foarte vagă, albastrie. Domnește liniștea cea mai profundă... 5 minute trec, 10....

Oamenii stau aliniați, în poziție de „drepti”.

Tăcerea este impresionantă.

Un sfert de oră a trecut.

Lugubra tăcere devine anășătoare.

Indivizii ținuți în cea mai perfectă împietrire de tubul de cauciuc al policemanului, dau semne de neliniște. Un fel de teamă, de așteptare penibilă, îi se citește în ochi. — Mai ales celor doi lucrători americani și portarului. Rino Alfieri surâde amuzat...

Policemanul trece, fără zgomot, în spatele lor; în timp ce cinci oameni mascați, apar în fața lor, ca din pământ.

Flori de groază.

Oamenii mascați se apropie de cei cinci arestați, și, nas în nas, le scrutează privirile, trăsăturile.

Examenul durează un sfert de oră, o jumătate, o oră întreagă... Examen mut, scrutare amănunțită, înfrigorantă...

Deodată lumina se aprinse, mascații își smulseră măștile: sunt cinci detectivi din serviciul poliției.

Interogatoriul reîncepu...

Rino Alfieri întrebă atunci pe Lug Aldore, pe șoptite:

— Ce înseamnă pantomina aceasta sinistră?

— Examinarea aceasta, răspunse Aldore, a trăsăturilor caracteristice, nu servește ca o informare a detectivilor,

ci ei caută să provoace o tensiune și reflexe nervoase, de care detectivii aceștia experimentați, vor trage folos la interogatoriu care a început... Fii atent!..

La interogatoriul ce urmă, Rino Alfieri nu voi să spună, decât atât:

— V'am spus că un om ne-a atras în cursă, făcându-ne să-l urmărim până în fața florăriei, cu puțin înainte de crimă. Descoperiți pe acest om, și veți avea cheia enigmei...

Doctorul Blink scoti aceasta ca o declarație făcută în scopul de a deruta și întârzia rezultatele anchetei. Cei doi italieni nu voriră însă să mărturisescă altceva.

PRIETENII FLORARULUI

Poliția ascultă ca martori pe Louis Alterie și pe Hymie Weiss despre care se spunea că sunt locotenenții banditului O'Banion.

Ei declarară că sunt convinși că O'Banion a fost ucis de banditul Al. Capone zis Scorpionul roșu, sau de oamenii lui din Mafia, deoarece între victimă și Capone, era o ceartă veche.

* * *

Poliția caută îndelung pe Al. Capone, șeful bandiților din Sud, despre care se spunea că e asasinul lui Dean O'Banion. Dar Scorpionul roșu dispăruse fără urmă...

— Nu cumva l-au ucis tovarășii lui O'Banion, ca răzbunare? se întrebau gazetele.

* * *

O consfătuire avu loc între judecătorul Lindsay, detectivul Olson și d-rul Blink, șeful serviciului de identificare.

— Alfieri, zise judecătorul, declară că a fost atras în cursă de un individ, care i-a adus până în fața florăriei, în ziua crimei.

— Fleacuri, ripostă Blink; cei doi italieni sunt asasinii...

— Totuși, zise Lindsay, ați identificat pe acel individ, despre care Alfieri spune că le-a întins cursa?

— Nu, răspunse d-rul Blink. Omul pe care Alfieri și Aldore l-au urmărit și care, spun ei, i-a atras în cursă, n'a fost identificat, fiindcă am crezut că el nu există și că cei doi italieni l-au inventat, ca să se apere de bănuiala că sunt asasinii.

— Ce greșală! șopti judecătorul Lindsay.

— Cum era? Ce știți despre el? întrebă Olson, mirosind ca un copoiu, prilej de vânatoare.

După ce Rino Alfieri fu introdus și făcu o descriere amănunțită a misteriosului personaj, Olson adăogă:

— El poate să fie vre-un funcționar dela florăria lui O'Banion, un dactilograf de pildă.

— Cum am putea ști? întrebă Lindsay.

— Foarte simplu, răspunse Olson. D-ra Mary Russel, floristă la florăria lui O'Banion, așteaptă în anticameră să fie interogată. Ea ne va spune dacă în florărie lucra vre-un funcționar. Judecătorul făcu un semn, și polițiștii scoaseră afară din cabinet pe Rino Alfieri.

Fu introdusă apoi florista Mary Russel.

Ea informă pe cei de față, că în adevăr, la florăria lui O'Banion, lucra și un dactilograf, ale cărui semnamente corespundeau cu ale individului urmărit de cei doi italieni.

El părea foarte agitat în ultimul timp, și într-o seară, florista Mary Russel, îl surprinsese la un bar, având o convorbire cu Iohn Torrio, mâna dreaptă a lui Al. Capone, zis Scorpionul roșu, care era cel mai înverșunat dușman al florarului Dean O'Banion.

Așa dar, individul urmărit de Rino și Lug, era dactilograf la O'Banion și se părea că trădase pe stăpânul său.

Așa se explică de ce Alfieri și drept pianist și sentimental, cele lui erau dezvoltate, din cauza sului la mașină și din buzunare funcționar dintr-o florărie, era să cadă o petală uscată.

— Ei bine, urmă Lindsay, acum vid. odată arestat, cu puțin cred că ne va lămuri cine l-a întindă cursa aceea lui Alfieri dore, dacă într'adevăr a întins...

O echipă de agenți porni. Pe de motociclete...

După o jumătate de oră, dactilograf, zise detectivul Olson.

— Ei bine?

— Dactilograful nu va face mărturisire, zise detectivul Olson.

— De ce?

— Fiindcă l-am găsit asasinul.

O DEPOZIȚIE AGITATĂ

Un martor interesant fu Mary Russel, o fată tânără, toare în florăria lui Dean O'Banion.

Ea povesti cum, în dimineața mea, se afla împreună cu părinții în camera din fund a florăriei, tilografurile plecaser în oraș, Dean O'Banion tocmai lucra la o coroană santeme pentru Mike Merlo. murise în ajun, când, pe la șase, au auzit ușa din față deschisă și cineva care intrase în magazin:

— Hei, Dean, unde ești?

Auzindu-se strigat atât de multe pe nume, Dean O'Banion din camera din fund, în masa timp ce florista Mary Russel, câteva coroane ce formau privi să vadă ce clienți au Dean avea într-o mână foarfece care lucrase. El eși în întâmpinarea celor trei inși, ce intraseră din cameră:

— Trei? întrebă detectivul Olson.

— Mary, nu doi?

— Trei.

— Cine erau?

— Nu știu, dar dacă i-aș i-aș recunoaște.

Olson sună, poruncind agentului ce intrase, să-i aducă anticameră pe Alfieri, Aldore și Desk. Apoi se adresă martorei:

— Continuați, vă rog.

— Unul din cei trei clienți Mary Russel depoziția sa.

atunci mâna spre Dean O'Banion, cea îi dădu mâna ce o avea.

Din această cauză, susținea O'Banion nu a putut să scoată zămurile sale speciale, unul din trei revolvere ce avea totdeauna pe sa.

— Dece patronul d-tale pus revolvere asupra sa?

— Era dusmănit de banda Capone, zis Scorpionul roșu.

— Continuați.

Mary Russel urmă povestirilor :

— O'Banion întrebese în timp pe cei trei clienți:

— Hallo, boys, ați venit pe roana lui Mike Merlo's?

— Da, răspunse individualul strâmba mâna.

În aceiași clipă, ceilalți doi descărcară câte trei gloanțe în Dean O'Banion, ciuruindu-i trupul.

Mary Russel leșinase, în camera bandiții putuseră să fugă.

Foarte bine zise detectivul care lua acest interogatoriu.

Voi confrunta cu persoanele pe care din cele patru persoane vor veni aci, le recunoașteți ca?

Olson apăsă pe butonul...

Dar în acea clipă, o buton midabilă cutremură zgăriturii.

Ușa dinspre laboratorului rului Blink sări în tândăr.

Doriți să aveți o pastă de dinți care curăță perfect dantura Dv?



Intrebuințați Pasta de dinți GELLE FRERES. Această pastă activă pătrunde și îndepărtează impuritățile care provoacă distrugerea în acele locuri greu de ajuns unde nu poate pătrunde peria de dinți. Meritul pastei GELLE FRERES constă în faptul că e un dentifricie superior. Aceasta se explică prin popularitatea sa mondială. E întrebuințată și recomandată de medicii dentiști mai mult de cât orice altă pastă de dinți cunoscută.

Este dentifriciel protector cu acea aromă minunată, acceptat de știință ca având o putere de pătrundere mai mare de cât oricare altul din dentifriciele de frunte.

Puterea activă și antiseptică a PASTEI GELLE FRERES distruge literalmente bucățelele de alimente dăunătoare și depozite de mucină așezate în despărțiturile în care nu poate pătrunde peria de dinți, inuino și dislocând resturile impurităților cu putere ca o undă ce curăță totul.

Dacă până acum n'ați întrebuințat încă PASTA GELLE FRERES o încercare e suficient spre a vă convinge de efectele sale și o veți adopta pentru totdeauna. Tubul mic Lei 34. Tubul mare Lei 51. Borcanul de porcelan Lei 65,50.

La farmacii, drogerii și parfumerii.

produse o învâlmășală de nedes-
Agentii, magistrați, detectivi, so-
ce să vadă ce s'a întâmplat. Olson
în laborator.
Detectivul Blink însă îl liniști:
— Nu e nimic. A făcut explozie o
— Nu e nici o vict.mă.
Detectivul Olson se întoarse
în biroul său și voi să continue
cercetările, constatând că Mary Ru-
căpărase fără urmă!...
Cercetările rămăseră fără re-
— Dar cum a fugit? C'ne a răpit-o?
— Sunt interesate de agenți, și
— Nu e văzut cum a dispărut
— Doar nu s'a evaporat?...
— Până poliției fu răscolit, până în
subsolului. Mary Russel părea
— că se evaporase.

**FANTOMA DIN PALATUL
POLIȚIEI**

Rino Alfieri și Lug Aldore au fost
— în câte o celulă separată.
— Rino adormi îndată. Dar curând,
— auzise un foșnet în celulă.
— Deschise ochii și întrezări o formă
— care-i spuse cu o voce caver-
— Sunt spiritul lui O'Banion!... Am
— să te ia dracu!...
— Rino Alfieri, ascultă!...
— Lăsa-mă să dorm, că te iau de
— te strivesc de pereți!
— O theată sbură în capul fantomei,
— care tu știi cum să fugă pe ușe mai
— Rino Alfieri adormi. Dar îndată,
— auzi alt zgomot suspect.
— Când deschise ochii — oroare! — în
— celulă, sub raza palidă de lu-
— minară ce cădea prin ferestruică,
— afla un schelet!
— Dar Rino Alfieri trebuie să fi avut
— un suflet de oțel, deoarece începu să
— și-l făcu „knokaut“ pe po-
— strigând:
— Luați păpușa asta de aci și lăsa-

ți-mă să dorm, că vă boxez pe toți!...
A doua zi de dim.neață.
Cabinetul judecătorului Lindsay.
Consfătuire între acesta și detectivul
Olson.
— A mărturisit? întrebă judecătorul.
— Nici gând! răspuse detectivul.
— I-ai introdus stafia?
— Da, gardianul Peter, care făcea
pe stafia, s'a ales cu un cucui în cap.
— Și scheletul?
— Alfieri l-a demontat, cu un pumn!
— Nu l-a impresionat deloc? In-
— trebă judecătorul uimit.
— Deloc! Individul trebuie să mai fi
— trecut pela noi, căci pare a cunoaște
toate mijloacele prin care poliția a-
— mericană smulge mărturisiri.
— Atunci nu e adevăratul Rino Alfieri,
— observă Lindsay. Intr'adevăr,
— Alfieri, marele excec european, a
— trecut acum pentru prima oară Ocea-
— nul.
— În orice caz, zise Olson, e un om
— foarte tare deținutul nostru...
* * *

O perchezițe amănunțită la hotel
Esplanade, descoperi în odaia lui Lug
Aldore, o rochie, o bluză femească,
— pantofi de damă...
— Sunt hainele sârmanei floriste
— Mary Roussel! zise doctorul Blink...

**RĂZBUNAREA BANDIȚILOR DIN
NORD**

Singleton Street. Ora 1 după amia-
ză. Circulație intensă. Infern de klax-
soane, tăcănit de tramvae și ștregari
ce str.gă ziare.
Se auzi numai ca o răpăială scurtă
de tobă, punctată de câteva pocnete
mai precise.
Un om căzu în stradă, zvarcolindu-se
ciuruit de gloanțe, într'un lac de sân-
ge. El striga sălbatec:
— Cauterizați-mi rănilile!... Repede!...
— Cauterizați-mi rănilile!... Proectile
sunt otrăvite!...
Cine a împușcat pe acest om cu
gloanțe otrăvite? De unde s'a tras
asupra lui?

Lumea se strânsese grămadă în ju-
rul muribundului, care începuse să se
invinețească.
Alarmă. Policemanul de serviciu a-
— lergă. Un altul zmulse un telefon spe-
— cial al poliției, și anunță autoritățile.
Motociclete. Agenții îndepărtară lu-
— mea; invadară locuințele vecine, ca
— să vadă de unde s'a tras. Strada fu
— barată. Trecătorii fură triați.
Detectivul Olson sosi printre primii
la fața locului:
— Cine te-a împușcat? întrebă el pe
— omul în sânge.
— Cauterizați-mi rănilile... gloanțele
— sunt otrăvite!...
— Dacă știi că gloanțele sunt otră-
— vite, atunci știi și cine a tras.
— Asta e treaba mea!... Știi cine
— m'a împușcat, dar vreau să rămân
— liber, ca să mă poată răzbuna oamenii
— mei.
— Cine ești? îl întrebă Olson.
— Sunt Iohn Torrio, șopti rănitul,
— dându-și sufletul pe pavaj.
* * *


Iohn Torrio, după câte știa poliția,
era locotenentul șefului suprem al
bandiților din Sud: Al Capone.
Dela primele cercetări, detectivul
Olson bănuie că e vorba de o răzbu-
— nare a bandiților din Nord. Intr'ade-
— văr, tovarășii lui Dean O'Banion, pu-
— teau să răzbuie astfel asasinarea șe-
— fului lor, în plină zi și în plin centru
al Chicagoului.
Războiul civil între bandele din
— Nord și cele din Sud începuse...
— Numai Al Capone, Scorpionul roșu,
— rămânea năvăzută...
— Poliția cercetă imobilele vecine, fă-
— când minuțioase percheziții.
— Intr'o casă din fața locului unde se
— săvârșise împușcarea lui Iohn Torrio,
— poliția descoperi, camuflate la ferea-
— stră, după perdele, o mitralieră și
— puști mitraliere. Ridicându-se benzile
— de cartușe, se constată că gloanțele
— erau otrăvite: buletinul de analiză, e-
— mis de doctorul Blink, confirmă teama

victimei, care fusese răpusă cu proec-
— tile muiate într'o puternică otrăvă.
— Portăreasa casei de unde s'a tras, fu
— arestată. Ea declară la poliție, că în
— ajun, proprietăreasa o anunțase că a
— inchiriat apartamentul unui domn,
— care va sosi în acea seară. Intr'ade-
— văr, pe seară se opri în fața casei un
— automobil, din care descinseseră trei
— bărbați, purtând valize ce păreau foar-
— te grele. Probabil că în ele transpor-
— tau piesele demontabile ale mitralierei
— și puștilor mitraliere.
— Cei trei indivizi se instalară și nu
— mai eșiră din casă, până în momentul
— când Iohn Torrio căzu ciuruit de
— gloanțele mitralierei. Atunci ei eșiră
— din casă foarte liniștiți... dar nu se
— mai întoarseră.
— I-ai putea recunoaște, dacă i-ai
— vedea? întrebă detectivul Olson pe
— portăreasa.
— Doi purtau măști de automobi-
— liști. Dar al treilea, avea numai un
— fular în jurul gâtului, care-i acoperea
— partea de jos a figurii. L-aș recunoa-
— ște însă după ochi și mai ales după
— nas: avea un nas cu un nod de tobo-
— gan...
— Olson îi dădu să privească fotogra-
— fiile tovarășilor de seamă ai lui O'Ba-
— nion, dar portăreasa nu recunoscu pe
— criminal, nici în portretul lui Louis
— Alterie, nici în fotografia lui Hymie
— Weiss.
* * *

La o nouă consfătuire a autorităților,
— primarul orașului Chicago, propu-
— se să fie chemat celebrul detectiv Tre-
— vor Gex, ca să elucideze misterul din
— North State Street și să pună capăt
— banditismelor ce terorizau orașul.
— Doctorul Blink arată însă un teanc
— de ziare americane și europene, care
— scriau despre sosirea lui Trexor Gex
— în Suedia, însărcinat cu o misiune se-
— cretă de către Curtea regală suedeză!...
— Deși probabil că nu se va deran-
— ja să treacă Oceanul, până nu va ter-
— mina misiunea din Suedia, totuși ar
— trebui să-i scriem... zise primarul.
(Va urma)

Beech-Nut Drops

Înlătură
mirosul
tutunului



Bomboane
racoritoare
din suc de
fructe de
California

din suc de lămâi, portocale,
struguri etc...

SLĂBIȚI ȘI RĂMÂNEȚI SLABE
intrebuintând produsul francez
„EMBRODANYA“

Usaj extern. Fără gimnastică, dietă, băi sau medicamente. Fără
pericol. Intrebuintarea foarte ușoară. Puteți slăbi repede orice
parte a corpului. Pentru informațiuni adresați-vă la Repr.
G-rală p. România „Farmacia Brus“ București I, Cal. Vic-
toriei 36. Succese obținute de mulți ani în toate țările Eu-
ropei. Mii de certificate doveditoare la cerere.

Citiți „Adeverul Literar“

DELCO LIGHT



Instalațiuni automate de lumină și apă la țară
HIDROELECTRICA, S. A.
BUCUREȘTI ★ Strada Câmpineanu No. 48 ★ Tel. 368-29

Este foarte util Doamnelor
să consulte specialitatea
pentru îngrijirea feței la
FRIZERIA I. BEER
Calea Moșilor, No. 53. — Telefon No. 381/82

DETECTIVUL particular, București
Str. Academiei No. 16.
face orice informațiuni, cercetări, misiuni discrete, telefon.

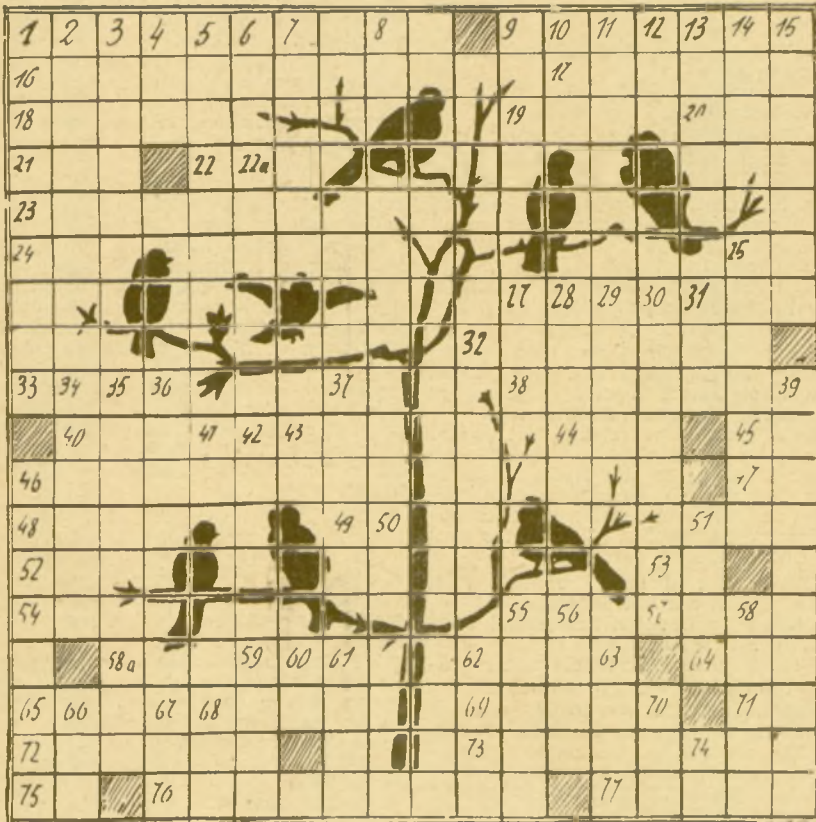
Jocurile „Realității Ilustrate”

JOC DE CUVINTE INCRUCIȘATE Cuvintele încrucișate autohtone

(10 puncte)

de Ș. și M. BREIMAN-Soroca

— SFARȘIT —



Orizontal: 1) Dispuse a dormi într-una. 9) Locuințele păsărilor. 16) Un fel de horă turcească. 17) Negoc de mărfuri. 18) Măsură rusească de lungime egală cu 68 cm. 19) Deasupra. 20) Oraș în Belgia. 21) Tânăr. 22) Râu ce trece prin Strasbourg. 23) Potrivii un lucru cu altul. 24) Simbolul unui corp, care se găsește în gemă. 25) Interjecție. 27) Grâu noroios și pământos. 32) Flașetă portativă. 33) Freacă cu ulei. 38) Vedetă feminină. 40) Descoperitorul electromagnetismului. 44) Forța motrice „la morile de vânt”. 45) Simbolul unui metal întrebuințat la telescoape. 46) Animale ovipare (dimin.). 47) Pronume. 48) Destoinic. 49) Simbolul unui metal abundent în Noua-Caledonia. 51) Fondatorul sectei babiste. 52) Cum interpretați poziția verticală a degetului pe buze? 53) Există. 54) Haină. 55) Pronume (la acuzat). 57) Titlu pe o scrisoare. 59) Zar. 62) Mauriciu, conte de... 64) Mistușec. 65) Cea mai bună epopee din literatura franceză modernă (1723). 69) Efectua o operațiune de aritmetică. 71) Animale, care dau lapte. 72) Piteșc. 73) Crengii (dim.). 75) Conj. copulativă. 76) Cel ce publică sub un nume plăsmuit. 77) Tatăl lui Caracalla.

Vertical: 1) Râu în antica Troada. 2) Lac în Macedonia înconjurat de vii. 3) Turbură sufletește. 4) Pronume (pl.). 5) Firidă, la casele țărănești. 6) Notă muzicală. 7) Dialect francez. 8) Pronume impersonal.

Deslegările se primesc până la 10 Septembrie 1930. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 184, 185, 186 și 187, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea 500 lei. Premiul al treilea 200 lei. Următorii șapte deslegători, primește câte un volum. Premiile se vor distribui la 20 Septembrie 1930.

10) Regină din Niebelungen. 11) Simbolul unui metal care se găsește în unele minereuri de platină. 12) Metal de culoarea argintului. 13) Casa de filme din Germania. 14) Cult religios. 15) Măsură de 50 dramuri de vin. 22a) Spală capul. 25) Consoană care se rostosește atingând dinții cu limba. 27) Croncănitul corbului. 28) Arhitect tirian, care dirija lucrările templului din Ierusalim. 29) Există. 30) Fără dinți. 31) Bunic. 34) O parte a zilei. 35) Mișcare a mâinii. 36) Epocă remarcabilă. 37) Paradis. 39) Soldat înarmat cu o sulită, al cărei vârf se încrucișează în semicer. 41) Simbolul unui metal întrebuințat în pirotehnie, pentru a colora flacăra în roșu. 42) Simbolul unui metal, care se găsește în minele de aur din Ardeal. 43) Supranumele lui Harold Lloyd. 46) Soția lui Minos. 50) Plantă. 51) Afectuoasă. 53) Numele lui Buda în China. 55) Doamnă. 56) Vechea capitală a Etiopiei. 58) Rege get. 58a) Sburdăciune (Mold.). 59) Nu reușește la examen. 60) Imbibat cu un compus al hidrogenului. 61) Poet eroic și liric. 62) Făcu un salt. 63) O porțiune din intestine. 66) Punct cardinal. 67) Măsură de lungime. 68) El (cu o nuanță emfatică) 70) Costă. 74) ...mediu.

N. B. Cuvintele dela numerele 1, 46, 19, 9, 69, 72 și 73, orizontal, plus cele dela 22a, 8 și 50 vertical, dau patru versuri dintr'o poezie destul de cunoscută.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Const. Mille 7, Et. II
TELEFON 306/67

Director redacțional:
NIC. CONSTANTIN

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an Lei 350
Pe șase luni „ 180
Pe trei luni „ 95
Pentru străinătate „ 400

Din articolele precedente reese foarte clar, că există o foarte pronunțată diferență între producțiile noastre — în materie de jocuri de cuvinte încrucișate — și cele străine. Că diferențele acestea ascund câteva puncte esențiale, superioare prin frumusețea artistică, redată de o imaginație intens creatoare. Că noi am ajuns să creem acele perle de jocuri, jocurile-idei, publicate în special de marele cotidian „Dimineața”, pe când străinătatea s'a oprit numai la jocurile întitulate.

Mai reese însăși — cu voia ilustrului Conso — că se poate face o apropiere între jocurile-idei și între jocurile-întitulate, atunci când folosești normele primei categorii, și — mai ales — atunci când — folosind aceste norme, puse de altul la dispoziție — ai sustras un desen admirabil dintr'o revistă apuseană, „răzâluind” numele autorului și semnând „Conso”, sau „Cojan”, având aceiaș iluzie ca musca de pe spinarea boului care crede că ea duce plugul!..

Dar mai au o calitate aceste probleme: nu pot fi traduse dintr'o limbă într'alta. Adică nu pot fi decît — cel mult — imitate, însă tot de un cunoscător. — Or, cum avem atâția necunoscători și atâtea rubrici detestabil conduse, din cauză că aceste producții nu pot fi reproduse, bunăoară ea o navelă oarecare, vă închipuiți disproporția dintre cerere și ofertă! Cel care a avut nesimțirea să-mi reproșeze că o lebădă și un măgar — niște simple figuri pu-

blicate de mine, seamănă cu... din mai știu eu ce revistă, z... bui să se gândească la frum... fea, variabilitatea, numărul s... ginalitatea problemelor publi... de mine. Și dacă ar avea pu... ūia să ceară mai mult decât... unii singur om, apoi unu... noi trebuie să aibă două pic... în plus!

Mă rog! Aici e chestiunea procedeu: măgarul strecurat între figurile inventate de mine n'a fost reproduc direct. Nu știers eu semnătura autorului, dar tr'u a-l face să treacă drept mea. Nu. Orgoliul acesta nu e satisfăcut numai pe un doctor talia lui Conso, care — dacă fi fost în locul meu, ar fi lăsat luit" numele autorului, semnând el, pentru ca apoi să-l publice satisfăcția unui pictor, care executat cel mai reușit autor tret!

Cu aceste documentări, eu der chestiunea definitivă. Dacă vrea cineva s'o mai facă, n'are decât s'a facă!

Mă voi ocupa însă de asta pentru că trebuie să elaborez pe deplin problema cuvintelor încrucișate, încredințată altora neri lipsiți de competență. Voi urmări toate producțiile celelalte reviste, făcându-le critica în rubrica de față, sub laș titlu. — Aviz amatorilor de vintre încrucișate!

Țiu însă să precizez un aspect foarte important: critica mai mult îndrumativă și puțin obiectivitate. — Ne-am înțeles.

Poșta jocurilor

A. SOLOMONESCU-Loce. — Jocul dv. este prea prolix. Regretăm deci!

WECHSLER LUDY-Iași. — Problema este alcătuită cu destulă pricepere. Nu se putea să fie mai... scurtă?

GEORGE CAISERLIU-Bacău. — Primesc cu aceeaș plăcere colaborarea dv., plus satisfacția de a o da publicității. Nu mi-o împărtașiți și dv.?...

WAPITI. — Am corijat jocul dv. cu intenția de a-l publica. Mi-am schimbat însă părerea, din cauza prea multor lacune. Aștept altul.

A. SARIAN-Loce. — In jocul dv. intitulat „Epidemie”, se găsesc câteva numiri de boale repugnabile. Corijați-le!

VIRGIL GRIGORIU-Giurgiu. — Insfârșit, ați apărut iarăș pe firmamentul pe care ați strălucit odată!

Ne bucurăm mult. Și vă vom dovedi-o!

SOLOMON GRAUR - Galați. — Continuați să mergeți pe acelaș drum, vād. Mai concis nu se poate.

poate?
NINI-Loce. — In ceea ce mă privește pe mine, aveți dreptate. Într'o oarecare măsură. Nu înțeleg de ce vă adresați totm ie, în chestiuni cari nu mă privesc! E așa de ușor să faci pe răutăcioasa!..

REBUS.

Enigmă

(10 puncte)

de JEAN ARON

Dacă veți adăoga o interjecție unui libretist italian, veți da un mare compozitor italian. Am lucrat la aceeași operă; primul făcut libretul, iar al doilea... De cine este vorba?

OCHELAR

cu sticlele cele mai bune se găsesc în Magazinul Societatea de Binefacere

„AMICII ORBILOR

Medic specialist de consultații la cei ce au nevroze

PASAGIUL IMOBILIAR

Intrarea prin Calea Victoriei, vie-a-vis de Terasa Otetului

Cupon pentru jocuri

No. 186

Numele și prenumele _____

Adresa _____



... când intră o motocicletă pe aleea călăreților.

UN INTREPRID

PARALELE BANCHER Jefferson surâse ironic:

— Tocmai d-ta vorești să obții o mașină de la filialele noastre din Hollywood? Tocmai d-ta?

— Da, domnule roșu. Simți că e o obrăz-gie din partea directorului. Inșă tu vrei să plece cu orice preț din Hollywood. Și lui nici nu-i trece prin gând, s'o lase să plece din dosul, căci nu s'ar fi putut să-și dea surâsul, nici de săru-

— Da! spuse Jimmy hotărât.

— Dar ai fost plătit până acum cu 1000 dolari pe lună. Știi că directorul filialei din Hollywood e re-

— Cu 1200 de dolari, că are lo-

— Și gratis?

— Nu știu aceasta. De altfel

— Nu s'ar fi încercat... Inghiți în sec.

— Și spun ceva, Jimmy Good.

— Că ești funcționar cinstit. As-

— Foarte mult chiar. Dar

— Vreau să văd ce poți.

— Trebuie o dovadă asupra puterii

— De întreprindere. Numai

— Prin urmare tot putea să spere!

— Cu 1000 dolari... Kitty... Hollywood..

— Ai aci o bancnotă de 1000 de

— Da, spuse Mr. Jefferson. Uită-te

— De ea.

— Da, spuse Jimmy și privi banc-

— Dar e falsă!

— Exact. O știu. Trebuie să reu-

Eleganta mașină pe care o cu-

— Eleganța mașină pe care o cu-

— Bancnota... bancnota e falsă,

— Hm! Foarte curios... Mr. Jef-

— Inșă Mr. Jefferson are credit

— Poftim!

— Obiectele cumpărate fură fixate

— După aceea, Jimmy conduse ma-

— Impachetează repede! Plecăm

— Kitty îl îmbrățișă nebuनेste și-l

— Mr. Jefferson mi-a dat un a-

— lialei din Hollywood, spuse Jimmy.

— Casierul îl felicită pentru număre

— A doua zi dimineață, Jimmy Go-

— Mr. Jefferson se pregătea tocmai

— să urle de mânie, când sosî o te-

— legramă:

— „Telegrafiati urgent părerea dv.

— Ticălosul! țipa Mr. Jefferson.

— Canalie! Stop. Acceptat. Stop.

— Jefferson. TR. M. ST.

INSECTICIDE ÎN PRAFURI „EXTRA-KATOL”
CONTRE MUȘTELOR, TANȚARILOR, ETC.
INVENȚII JAPONEEZEE ORIGINALE „CHUYA-KATOL”



PREPARAT DE:
AZUMI & Co. LTD.
OSAKA (JAPONIA)

EXCLUSIV P. ROMANIA
FIRMA
NARCISSE H. BALTHAZAR
STR. ȘELARI NO 7 - BUCUREȘTI, R.

REALITATEA

ilustrată



CELE TREI GRAȚII MODERNE ale casei „Metro-Goldwyn-Mayer“ : Anita Page, Dorothy Sebastian și Joan Crawford

(Foto: M. G. M.)

Atelierele „Adverum“ S. I.